

žive!
SLOVO

1993

1

ROČNÍK XXV

**NAPLNIL
SA ČAS
A PRIBLÍŽILO SA
KRÁLOVSTVO BOŽIE;
ČIŇTE
POKÁNIE
A VERTE
V EVANJELIUM**

Marka 1,15

Drazí čtenáři,

opět dochází k formální změně v našem časopise. Vzhledem ke změně periodicity jeho vydávání, rozsahu stran a ceně jsme museli ministerstvo kultury požádat o novou registraci, proto jsme současně provedli změnu názvu časopisu na ŽIVÉ SLOVO. Tento název je stejný v češtině i slovenštině. Máme upřímnou snahu o to, aby v časopise vycházely české i slovenské články, abychom se tímto způsobem informovali o díle Páně a mohli přinášet výklady Písma, svědectví, zkušenosti s Pánem, povzbuzení i varování z obou republik. Věříme, že to bude i nadále možné, případně pro slovenské čtenáře zajistíme nové expediční místo na Slovensku.

V poslední době jsme obdrželi dopisy od čtenářů, kteří projevíli vděčnost Pánu i nám, že časopis jim přináší povzbuzení, posílení ve víře, nové pohledy na Písmo i na okolnosti, které prožíváme. Děkujeme za všechny podněty, připomínky i příspěvky, které se snažíme uveřejnit, i když ne vždy je to s ohledem na rozsah časopisu možné. Při tříměsíční periodicitě časopis může přinášet zprávy jen s velkým zpožděním. Ale to jistě, milí čtenáři, chápete. A tak prosíme našeho Pána o moudrost, aby i ŽIVÉ SLOVO svým obsahem a úpravou plnilo to, co svým názvem slibuje.

Vaše redakce a administrace

"Ale prizvukujem, bratia, čas je krátky!"

(1. Kor. 7,29)

Čas má svoje hranice. Nieto ho na mrhanie. Každá chvíľa je potrebná, aby sa so zverenou prácou skončilo. Pre každého opravdového učeníka, ktorý chce žiť ako jeho Učiteľ, každá hodina má svoju určenú prácu a každá práca má určenú hodinu. On, ktorý dáva každému jeho prácu, pre vykonanie tej práce určil aj čas.

Jedná sa o *priležitosti*. Je to jeden z Božích darov - príležitosť využiť darovanú Božiu milosť. Čas je ukrátený. Pripomína nám to, že je to bláznivé podnikanie robiť si tento svet svojím domovom. Prikazuje nám, aby sme sa nedržali pevne vecí, ktoré sú na zemi. Vo vzťahu voči nim máme vždy pamätať, že sú len dočasné. Apoštol tu hovorí zvlášť o našich spoločenských vzťahoch. V manželskom živote nesmieme zabúdať, že čas je krátky. Podobne v žiali a v radosti, v chudobe alebo v bohatstve, v užívaní vecí tejto zeme - vždy má tento princíp spravovať naše vzťahy. Túto veľkú skutočnosť máme mať vždy na pamäti.

(Z časopisu *Večný život* 2/93)

ŽIVÉ SLOVO vydávají Křesťanské sbory ve vydavatelství A-ALEF, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava. - Řídí odpovědný redaktor ing. Ján Ostroľucký s redakčnou radou. Adresa redakce: Ostrava 1, Lechowiczova 5, PSČ 701 00, telefon (069) 26 13 46. - Administrace: Vsetín, Jiráskova 1817/72, PSČ 755 01, telefon (0657) 2930. - Grafická úprava: Jaroslav Kapec, akad. malíř. - Vychází čtyřikrát do roka. Předplatné na celý rok 40 Kčs, jednotlivá čísla 10 Kčs. - Rozšiřuje administrace. Příspěvky na časopis můžete poslat na účet: Komerční banka Vsetín, č. ú. 6935-851/0100. - Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNĚ, Novinářská 7, Ostrava 1. - Snížený poplatek za tuto NOVINOVOU ZÁSILKU povoleno SmŘS Ostrava č.j. 2126-84 ze dne 26. 4. 1984. Dohledací pošta Vsetín. - Reg. číslo MK ČR 6480.

Příběh zapsaný u Mt 4,1-11 a souběžně u L 4,1-13, je velmi známý. Vypráví o třech pokušení, kterým byl vystaven Pán Ježíš na poušti.

Zamysleme se však nad tímto oddílem z opačné strany. Uvažujme o tom, které z našich lidských slabostí se nám mohou stát osídlem a nástrahou právě při těchto pokušeních, kterým můžeme být kdykoliv vystaveni.

Prvé pokušení mří na slabost, kterou může být náš sklon získat pro sebe výhody plynoucí z výjimečného postavení. Nejsme snad Božími syny a tím i dědici Božích zaslíbení? Nemáme v nebi nesmírně bohatého Otce, který nám chce dát vše? A nestojíme ve "svobodě, kterouž Kristus nás osvobodil" (Ga 5,1)? Můžeme si však dovolit těžít pro sebe z těchto výsad? Smět si dovolit víc než jiní - to může našim uším

znít příjemně. Tady by se mohla mnohému zatočit hlava. Vždyť dovedeme-li tuto myšlenku do důsledků, pak snadno dojdeme k závěru, že Boží dítě nemůže trpět hmotným nedostatkem, protože má "právo" na úspěšný život (Ž 1) a dobré zdraví. Od těchto úvah je už jen krůček k teologii prosperity. Jsou to nebezpečné myšlenky, které Satan podsouvá člověku. Hledáme-li v této věci pro sebe biblické měřítko, pak jsou to apoštolova slova "majíce pokrm a oděv, na tom přestaneme" (1Tm 6,8). Usilovat o víc je nebezpečné. Nejlepším příkladem je sám Pán Ježíš, který odmítl Satanovu nabídku těžít ze svého postavení a dál trpěl hladem. On, Pán a dědic všeho, zůstal po celý svůj život nesmírně chudým. Hmotný prospěch není měřítkem, které by vypovídalo o tom, že jsme blízko Bohu.

Druhé pokušení je ve spojení s vládou. Boží Syn má dostat moc nad zemskými královstvími. Není právě toto pokušení pro řadu Božích dětí v dnešní době velmi aktu-

ální? Neslyšíme stále kolem sebe výzvy, aby ti, kdo mají čistý štít - a takovými by křesťané měli rozhodně být - vstoupili do politického života a vzali na sebe břímě odpovědnosti plynoucí z nejrůznějších veřejných funkcí od místních samospráv až po posty nejvyšší? Jsou dokonce některé liberální církve, které nejen že takové zapojení do veřejného života schvalují, ale dokonce svým věřícím doporučují nejvyšší míru angažovanosti: "Když tu funkci nevezmeš ty, může ji dostat někdo, kdo ji zneužije!" To zní logicky, a proto máme politické strany s přívlastkem "křesťanské", které prosazují "zájmy věřících a vnášejí do politiky etický rozměr". Pokušení mocí není otázkou minulosti, záležitostí středověku nebo dávnověku, ale je hrozivě aktuální právě dnes. A tak mnozí křesťané na sebe berou politické funkce

TŘI POKUŠENÍ - TŘI LIDSKÉ SLABOSTI

v bláhové představě, že pohnou věcmi z místa, aniž by si uvědomovali nebezpečí kompromisů, mocenských střetů a nebezpečných rozhodnutí. To vše hrozí už od té nejnižší úrovně obecních úřadů a místních zastupitelstev. Ano, nebojme se to říci naplno: Podíl na moci může vést až k "pokloně Satanovi", a to i v demokratické společnosti, která má v rukou páky obranných mechanismů.

Hledáme-li odpověď na otázku míry vlastní angažovanosti v našem veřejném životě, pak toto vymezení zcela jasně a jednoznačně nalézáme v Božím Slově. Příklad nekompromisního Daniela, slova Pána Ježíše a pokyny apoštola Pavla jsou v jednoznačném souzvuku: "Modleme se za ty, kteří jsou postaveni v moci, dávejme jim vše, co jim náleží, úctu i poctivé daně, klanějme se však jen svému Bohu a především se nepletme v "obecné živnosti", mezi něž účast ve veřejném životě bezesporu patří.

Třetí pokušení odhaluje lidskou slabost ověnit se slávou. Je "zkouškou" lidské důvěry v Boha - "zkouškou", která by měla potvrdit, zda jsme skutečně Božími syny, kteří se dokážou "ve všem spolehnout" na svého nebeského Otce. Jednoduše s dětin-skou prostotou spoléhej na Boha a On ti pomůže! Zní to velmi duchovně, ale je to nebezpečně zavádějící. Jinak řečeno: Budu-li mít dostatečně velkou víru, nebudu-li pochybovat, pak přiměji Boha, aby hmatatelně potvrdil to, o co ho žádám. Je to nebezpečný způsob uvažování, který Satan našeptává člověku. Tímto způsobem myšlení a jednání, i když si to mnohdy vůbec neuvědomuje, se člověk staví do pozice nadřazenosti nad svatého svrchovaného Boha, jehož slávu si chce přivlastnit. Není to nebezpečně pošetilé myslet si, že přiměji Boha k tomu, aby dělal to, co si přeji já? A přesto kolik pošetilců kolem sebe vidíme jednat tímto způsobem. Když jim jejich "záračný čin věry" nevyjde, vidí v tom nedostatek víry vlastní či těch, kteří od nich záračný zásah očekávají. Jistěže je Pán Ježíš potěšen pevnou a nekolíšajícím vírou. Ostatně mnohokrát čteme v evangeliích jeho pobídky k tomu, abychom svou víru osvědčili. Ale když kritériem je soulad naší vůle s vůlí Boží tak jasně vyjádřený Božím Synem: "Otče, chceš-li, přenes kalich tento ode mne, ale však ne má vůle, ale tvá staň se" (L 22,42). Mějme proto na zřeteli vůli svého Pána, který nás miluje tak, že se za nás obětoval.

Může to být mnohdy hořké a bolestné přijmout pro sebe jeho vůli, je to však bezpečná cesta, na níž se vyhneme rozčarováním z neúspěšných pokusů prosadit vlastní vůli.

Ve světle těchto tří pokušení vystupují na denní světlo tři lidské slabiny: Touha po majetku, moci a slávě.

hk

Nezabudol si na niečo?

Mnohí to poznáte z vlastného života: Prišli ste zo zamestnania domov a v poštovej schránke vás čakala obálka s označením "UPOMIENKA". Po jej otvorení ste neradosne konštatovali, že to, na čo ste zabudli neprestalo existovať a niekto vám to pripomína. Bolo potrebné niečo vyrovnáť. Napríklad poplatok za byt alebo vrátiť knihu do mestskej knižnice. A tak vám neostalo nič iné, iba dlh vyrovnáť. Dalo by sa to síce ešte aj odložiť prípadne opäť zabudnúť, ale potom by prišla ďalšia upomienka a časom predvolanie pred nejakú komisiu resp. súd. Dostať teda upomienku je síce nepríjemné, ale užitočné. Veď vďaka nej a jej uposlúchnutiu sa vyhnete súdu a trestu.

V liste Židom 10. kap. čítame o podobnej, ale oveľa závažnejšej skutočnosti. Vo veršoch 1-2 sa píše o obetnom zákone, ktorý svojimi obetami nikdy nemohol zdokonaliť tých, ktorí tieto obete za hriechy prinášali. Ak by tomu tak mohlo byť, svätoslúžiaci raz očistení by nemali nijakého svedomia hriechov. "Ale v nich leží upomienka na hriechy rok po roku" (v.3). Nezáležalo teda na tom, že v minulom roku sa obetovaním s hriechmi vysporiadali. Ich tiaz a zodpovednosť za ne sa prejavila opäť. Východiskom by nebolo ani zabudnúť na hriechy. Tým ich existencia neprestala.

Keď to porovnáme so životom znovuzrodeného Božieho dieťaťa, ktoré prijalo Pána Ježiša ako svojho osobného Spasiteľa, prideme ku vzácnnej pravde Písma. Upomienky niet ani jej nebude. Prečo a na základe čoho môžeme toto tvrdiť? Nie je to trúfalosť? Nie. Boh nám odpustil naše nepravosti, naše hriechy zahodil za svoj chrbát a nikdy viac ich nespomenie (Žd 10,17; Iz

38,17; Jr 31,34). Pre Boha jednoducho neexistujú. Ako je to však možné? Či spravdivý a svätý Boh môže len tak jednoducho zabudnúť na naše hriechy a nepravosti? Nech sa nám to zdá akokoľvek neveriteľné, ale môže. Vďaka mu za to. Nebolo to však iste tak jednoduché. On sám priniesol vo svojom Synovi na kríži Golgoty obeť raz navždy postačujúcu pre vymazanie hriechov všetkých ľudí. A keď je niečo vymazané, pak to už neexistuje a nemá sa čo ani pripomínať.

Ostáva tu však jedna veľmi vážna otázka pre teba, drahý čitateľ. Prijal si už vierou s celou vážnosťou Pána Ježiša ako svojho Spasiteľa? Uveril si v neho ako v toho, kto-

rý položil svoj život za teba a ktorého preliata krv má moc vymazať pred Bohom tvoje hriechy? Ak nie, prijmí aj túto úvahu ako upomienku zo strany Božej ohľadne tvojich hriechov. Nezáleží na tom, či si ich uvedomuješ, alebo si na ne zabudol. Oni sú tu, pretože si Bohu nedal dôvod k tomu, aby ich nikdy viac nespomenul. Nevyznal si ich a neprosil si o ich odpustenie. Dnes je ešte doba milosti, kedy Boh vo svojej láske len upomína. Zajtra možno táto doba skončí a Boh ťa predvolá pred svoj spravdivý súd. Neváhaj a pozri sa do schránky svojho srdca. Leží tam upomienka na tvoje hriechy. Čo s ňou urobíš?

va

Kdo čistí Bohu boty?

"Mám malou dcerku," povídal jeden priateľ. "Dievčátko je v tom veku, kedy deti človeku vysajú svými otázkami i duši z tela. A skutočne nás uvádzajú do rozpaků, kedykoľvek príjdu s tak roztodivnými otázkami. Zkrátka, dievčátko bylo zcela zaujato tím, že matce pomáhala v domácnosti. Nakonec mu matka navrhla: "Teď můžeš ještě vyčistit tatínkovi boty!" To dítěti nevonělo. Bylo na něm vidět, že mu hlavou krouží vážné problémy. A pak to přišlo. Do místnosti vstoupil otec. Ale ještě než mohl pochválit pilnou dcerku, byl uveden v úžas otázkou: "Tatínku, kdo vlastně čistí boty Pánu Bohu?"

Za několik dní si otec tiše četl v Novém zákoně. Najednou vyskočil, vyběhl z pokoje a volal vzrušeně na dítě. Dcera i s matkou se polekaně přitýkly: "Co se děje?!" "Ptala ses mne přece nedávno," obrátil se otec k dítěti, "kdo čistí Pánu Bohu boty. Pomyšl si jen, právě čtu v Bibli, že Pán Bůh čistí boty nám." Matka zavrtěla hlavou. "Co to vykládáš za nesmysly! Bůh nám čistí boty?" "Ano," vykládal otec, "jen si poslechněte! Tady v Bibli stojí: "I počal umývati nohy učedníků a vytřati rouchou, kterouž byl přepásán." Přerušil čtení. "Uvědomujete si přece, že umývání nohou bylo na Východě totéž, co u nás čištění bot. Teď poslouchajte dál!" Četl celý příběh, jak ho popsal apoštol Jan ve 13. kapitole svého evangelia.

Matka s dítětem udiveně naslouchala. A všichni tři si uvědomili, jak hluboko se živý Bůh v Pánu Ježíši snížil. "Sám sebe se zřekl, vzal na sebe podobu služebníka..." říká Bible na jiném místě. A to je hodno chvály.

Z knihy W. Busche "Zpověď u Verdunu"

Georg Müller (1805-1898)

Georg Müller pochádzal z nemeckej evanjelickej rodiny. V Nemecku prežil svoje detstvo i mladosť. Študoval na gymnáziu a potom teológiu v Halle. Vynikal usilovnosťou v štúdiu klasických aj živých rečí, ale zároveň už od detstva žil nečestným a nezriadeným životom. Pri návšteve malého domového zhromaždenia prostých kresťanov zasiahnutý Božím Duchom a slovom sa nečekané obrátil k Bohu a odovzdal svoj život Spasiteľovi. Od tej chvíle sa z neho stal nový človek - skutočný kresťan.

Po ukončení teologického štúdia chcel ísť ako misionár do Indie, ale Božím riadením sa dostal do Anglicka, kde sa pripravoval na misiu medzi Židmi. Božia cesta pre neho však bola iná. V roku 1829 sa zoznámil s Henrym Craikom a uzavrel s ním celoživotné priateľstvo. Keď z Písma poznal pravdu o krste veriacich, dal sa Craikovi biblicky pokrstiť. V roku 1830 uzavrel manželstvo s Mary Grovesovou, sestrou "otca misie viery", A. N. Grovesa. Po krátkom kazateľskom pôsobení v Teignmouthe začal Müller v roku 1832 spolu s H. Craikom svoju kresťanskú službu a prácu v Bristole a pôsobil tu až do konca svojho života.

V Bristole založil Müller spolu s Craikom *Spoločnosť pre šírenie známosti Písma*, ktorá sa starala o vydávanie a šírenie Biblií, Nových zákonov a kresťanskej literatúry. V rokoch 1849-70 tu Müller so svojimi spolupracovníkmi založil, vybudoval a vydržoval postupne 5 sirotincov pre viac než 2 000 sirôt. Dovedna bolo v nich vychovaných vyše 10 tisíc sirôt, z ktorých väčšina sa odovzdala Spasiteľovi. Okrem toho Müller vydržoval 117 škôl v desiatich krajinách, v ktorých sa učilo vyše 120 000 žiakov. Bolo rozšírených 249 tisíc Biblií, 1 320 000 Nových zákonov, 200 000 častí Písma a okolo 109 000 000 kresťanských kníh. G. Müller, ktorý sám nemal nijaký zaručený príjem a ktorý nikdy nikoho neprosil o peniaze či iný dar, vynaložil na túto prácu obrovské sumy peňazí z dobrovoľných darov kresťanov.

Posledných 17 rokov svojho života (1875-92) Müller veľa cestoval a svedčil v mnohých krajinách o veľkých Božích skutkoch pri človeku, ktorý sa Mu cele odovzdá a úplne Mu dôveruje. Jeho cesty zahŕňovali Anglicko, Škótsko, Írsko, Francúzsko, Nemecko, Holandsko, Spojené štáty, Kanadu, Španielsko, Taliansko, Egypt, Palestínu, Rakúsko, Rusko, Indiu, Austráliu, Nový Zéland, Indonéziu a Ceylon. Pôsobil v 17 krajinách, precestoval okolo 233 000 km a mal vyše 5 000 preslovov k rôznym skupinám ľudí - medzi nimi často ku kazateľom cirkví. Zomrel vyše 92-ročný náhle a v tichosti vo svojom prístytku v Bristole.

Úplná dôvera G. Müllera v Boha bola mnohokrát skúšaná najmä pri jeho starostlivosti o siroty, keď znova a znova už nemal na ďalšie jedlo pre ne. Ale keď to so svojimi spolupracovníkmi na modlitbe viery poručil Bohu, On vždy poslal to, čo potrebovali alebo potrebné peniaze na stravu či iné veci - často predivným spôsobom. Nikdy nesklamal svojho služobníka v jeho dôvere v Neho. G. Müller chcel ňou dokázať a mocne dokázal, že Boh, v ktorého veria praví kresťania, je i v XIX. storočí taký istý živý Boh, aký bol za čias prorokov a za dní apoštolov - Boh, ktorý sa predivne dokazuje pri tých, čo Mu celým srdcom veria.

Georg Müller bol veľký muž viery, ktorá sa prejavuje v praktickej službe lásky blížnym, zvlášť biednym a opusteným. Nasledujme šľapaje jeho viery!

prípr. jh

Jak se dostane hřích do života křesťana?

Nejprve si vyjasněme pojem křesťan - je to člověk, který má věrou v Ježíše Krista nový, věčný život. Přes tento nový život jsou někteří křesťané téměř zoufalí, protože mnohem častěji, než by jim to bylo milé, zjistí ve svém životě hřích, který tam nechťejí a který tam také podle Boží vůle nepatří. Jak se tam ale dostane, vždyť nový život z Boha je přece bezhříšný?

Tady musíme opravdu začít od Adama a Evy. Neboť skrze ně přišel hřích na svět, a od té doby jsou všichni jejich potomci bez výjimky hříšníci (Ř 5,19). Co to znamená, se ukázalo už u Kaina, který bez zamyšlení zabil svého bratra. Brzy musel Bůh konstatovat, že "se na zemi rozmnožila zlovlá člověka a že každý výtvar jeho mysli i srdce je v každé chvíli jen zlý" (1M 6,5). Na tom se dodnes nic nezměnilo. Srdce člověka, centrum jeho bytosti a podstaty je nakaženo hříchem a je totálně zkažené. Pán Bůh si neustále naříká nad tímto nešťastným stavem člověka: "Nejúskočnější ze všeho je srdce, působící zkažení. Kdopak je zná?" (Jr 17,9). "... Srdce lidských synů je naplněno zlobou, po celý svůj život mají v srdci ztřeštěnosti a pak se odeberou k mrtvým" (Kaz 9,3). Klamající, plný zla, nesmyslný po celý život - tak vypadá člověk v Božích očích, a tak tomu také skutečně je. Kolik nesmyslnosti a přišerného zla naplňuje ještě dnes svět! Kolik nepředstavitelné zloby vidíme ve vztazích mezi jednotlivými lidmi právě tak jako mezi celými národy.

Bez výjimky

Někdo by se mohl domnívat, že s ním to tak zlé není. Navenek to opravdu tak může vypadat, ale to nic nemění na zkaženosti podstaty. I nám křesťanům hrozí nebezpečí podceňovat naši starou přirozenou podstatu. Abychom nepodlehli tomuto nebezpečí, neustává nám Duch svatý i v Novém zákoně neustále připomínat tuto skutečnost: "To však, co z úst vychází, jde ze srdce, a to člověka znesvěcuje. Neboť ze srdce vycházejí špatné myšlenky, vraždy, cizoložství, smilství, loupeže, křivá svědectví, urážky." (Mt 15,18.19)

"Nikdo není spravedlivý, není ani jeden, nikdo není rozumný, není, kdo by hledal Boha. Všichni se odchýlili, všichni propadli zvrácenosti, není, kdo by činil dobro, není ani jeden." (Ř 3,10-12)

A Pavel píše v zastoupení všech lidí: "Vím totiž, že ve mně, to jest v mé lidské přirozenosti, nepřebývá dobro. Chci dobro, to dokážu, ale vykonat už ne. Vždyt nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci." (Ř 7,18.19)

Ale ano - platí to ale také pro křestany? Pavel přece také píše: "Kdo je v Kristu, je nově stvořen. Co je staré, pomínulo, hle, všechno je nové." (2K 5,17) Tato slova ukazují vsutku, jak dokonalé a všeobslhlé je vykoupení v Ježíši Kristu. A v Božích očích opravdu vše staré u nás pomínulo, protože jinak bychom s ním nemohli mít zde ještě žádné obecnství. Avšak v realitě této doby je naše tělo a krev ještě zde a spolu s ním také naše stará a zkažená přirozenost.

Otrávený pramen

Z tohoto starého člověka, kterého na sobě ještě nosíme, z této otrávené studnice, pramení hřích, které nás jako vykoupené ještě dobíhají. Ale nepíše Pavel také: "Nevedeme svůj boj proti tělu a krvi, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadpozemským duchům zla" (Ef 6,12)?

Domnívám se, že Pavel zde má na mysli především náš boj víry ve službě evangelia a v díle Božím v tomto světě. Nesmíme samozřejmě podceňovat moc a lest ďábla, který nás chce svést ke hřichu. Přitom však využívá právě naše vlastní hříšné "tělo" jako místo útoku.

Proto také píše Jakub důsledně: "Každý, kdo je v pokušení, je sváděn a váben svou vlastní žádostivostí. Žádostivost pak počne a porodí hřích, a dokonání hřích plodí smrt." (Jk 1,14,15)

Hřích v životě křestana tedy nejsou žádnou zvenčí na něj působící neodvratitelné přírodní události nebo "vyšší moc", proti které by musel bezmocně stát. Pocházejí spíše z něj samého. Je to doživotní hořká skutečnost, kterou neumíme brát dostatečně vážně, před kterou však žel někteří zavírají oči.

Tahat stále s sebou ložisko hřích - nemusí pak člověk skutečně zoufat? Bylo by tak tomu skutečně, kdyby to bylo uvaleno jen na nás samotné. Protože tomu ale tak není, může psát Pavel v této souvislosti: "Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, našeho Pána." (Ř 7,25)

Bůh zná náš problém a vyřešil ho za nás. Naším podílem je přitom věrou držet naše tělo ve smrti, protože mrtvé tělo hřešit nemůže.

Otto Willenbrecht - Die Wegweisung 2/93

Co brání vstupu hříchů do mého života?

"Já to nedokážu! Prostě to nedokážu! Chtěla bych následovat svého Pána a sloužit mu, ale stále znovu a znovu hřeším! Staré zvyky jsou silnější než já! Mohu si udělat sebevětší předsevzetí, že nebudu hřešit - ale moje myšlenky se stále točí kolem toho. Mám strach z každého pokušení - a stejně hned padnu. Nemá to smysl! Všichni dokážou žít jako křestané, jen já ne. Já to vzdám...!"

Sedí přede mnou s pokleslými rameny. Hromádka neštěstí bez perspektivy pro svůj další život víry... Připomenulo mi to silně mé mládí, dobu, kdy jsem jako mladý křestan právě tak hledal zoufale východisko, abych místo křesťovitého života neustálých porážek mohl žít vítězný život v posvěcení.

Bídny já člověk

Jak dobře jsem mohl chápat tyto myšlenky a pocity. Kolik to dalo námahy mně, bojovat proti hřichu! Měl jsem dojem, že jsem jediným křesťanem na tomto světě, který nedo-

káže věrně sloužit Pánu. Nejráději bych byl zemřel. Tenkrát jsme na biblické hodině přišli na úsek v Ř 7, ve kterém Pavel dramaticky líčí tento vnitřní boj, vrcholící zoufalým výkřikem: "Bídny já člověk! Kdo mne vysvobodí z tohoto těla smrti?"... Jak velice se to týkalo právě mne! Nedokázal bych trefněji vyjádřit to, co jsem cítil. Ale kde bylo východisko z této vnitřní slepé uličky?!

Byl jsem tehdy jako opařený, když jsem při rozjímání textu tenkrát zjistil, že vůbec nejsem jediný, kdo má tento problém. Ba dokonce podle všeho zdání s tím museli bojovat i starší bratři. Dával jsem obrovský pozor, a dodnes si živě vzpomínám na tuto chvíli, protože jsem přece čekal, že zde konečně najdu odpověď na svůj problém. Jeden z bratří přečetl místa z Ga 5,16 a 1J 1,7-9:

"Chci vám říci: Žijte z moci Božského Ducha (Chodte Duchem - kral), a nepodlehnete tomu, k čemu vás táhne vaše přirozenost (ř. tělo).

Touhy lidské přirozenosti směřují proti Duchu Božskému, a Boží Duch proti nim. Jde tu o naprostý protiklad, takže děláte to, co dělat nechcete. Dáte-li se však vést Božím Duchem, nejste už pod zákonem."

"Jestliže však chodíme ve světle, jako on je ve světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše Krista, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchů."

Chodit Duchem - ale jak se to dělá?

Jistě, zde mi svítilo, co zde Boží slovo říká, ale jak se to dělá: "Chodit Duchem" resp. "chodit ve světle"? Jak to vypadá v praktickém životě? Co mám dělat, aby mne hřích nepřemohl? M. Luther to kdysi vyjádřil takto: "Nemůžeme zabránit, aby nám ptáci létali nad hlavou, ale můžeme jim zabránit udělat si hnízdo v našich vlasech." Pochopil jsem, že nemohu utéci z tohoto světa s jeho pokušeními, ale že se musím učit obstat v pokušeních. Ale jak to udělám?

Krm orla!

Jak jsem byl vděčný, když mi tenkrát můj otec vyprávěl starodávny plastický příběh: "Představ si," řekl, "že starý hříšný člověk v tobě je špinavý potulný pes, který má jediné přání, stále se hrabat ve špíně. Ten nový člověk, zrozený z Boha, je proti tomu jako orel, který by se chtěl vznášet ve vzduchu. A přece jsou oba neoddelitelně spoutáni... Zpravidla se pokoušíme neustále se zabývat psem, chceme ho přimět k tomu, aby zanechal staré špinavé zvyky. Přátelsky mu domlouváme, přikazujeme mu, hněváme se na něj, trestáme ho a nadáváme mu. Ale psa ani nenapadne myslet na létání. Jak by také mohl! A přece naše myšlenky a snahy se stále točí jen kolem psa (rozuměj: kolem našeho starého člověka), abychom ho vylepšili, změnili a zušlechtili. A my si zoufáme a nakonec to vzdáme. To přece vůbec nemá žádný smysl!...

Co je třeba udělat? Jak můžeme tuto situaci změnit?

Odpověď je nesmírně prostá, a my se ptáme, jak to, že jsme na to nepřišli hned: "Krm orla!" Tak zesílí, bude silný a dokáže vzlétnout a tím vytáhnout i psa z jeho špíny...! Tento příklad mi v mém životě víry mnohokrát pomohl. Pochopil jsem, co říká již Izaiáš v 40,30-31: "Ustává a umdlévá mládež, a mládenci těžce klesají, ale ti, jenž očekávají na Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejí se pětm jako orlice, běží, a však neumdlévají, chodí, a neustávají.." Ano, jen zaměstnáváním se osobou a slovem našeho Pána můj vnitřní člověk sílí a je uschopňován sloužit jemu. A tak se mění mé staré zvyky (2K 3,18) a můj starý člověk se projevuje stále méně a já mohu vděčně říci s Pavlem: "Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, Pána našeho!" (Ř 7,25).

Chodit ve světle = osvobozující, jasný život!

Pak jsem také pochopil, co myslí Jan požadavkem "chodit ve světle": Bůh je světlo, a já smím svůj život žít v jeho přítomnosti, v jeho světle. Toto světlo odkrývá mou tmu, pomáhá mi okamžitě vyznávat hříchy a pochybení a tak je co nejrychleji odstranit z mého života. Jak je to osvobozující smět vědět: Můj Pán je stále a okamžitě připraven odpustit mi, očistit mě a dát mi znovu možnost mít s ním obecnství. Toto úzké vnitřní obecnství s ním mění následování v radostný, nekřečovitý a průhledný život.

Chodit v Duchu znamená být stále na příjmu

Když hovoří Pavel v Ga 5,16 o chození v Duchu, má na mysli to, že Boží Duch mne chce vést v denním životě. Jak to probíhá, mně jasně ukázaly dva zážitky:

Na jednom mládežnickém pobytu jsme hráli zajímavou soutěž dvou skupin. Každá z nich měla jednoho zástupce, kterému zavázali oči a měl jít neznámou cestou. Spojení se svou skupinou měl jen prostřednictvím vysíláčky. Musel se tedy spolehnout jen na údaje svého příjímače, vše ostatní by mu nepomohlo.

Podobnou ilustraci vedení jsem zažil při návštěvě jednoho muzea. Každý návštěvník dostal walkman se sluchátky, který mu zprostředkoval vysvětlení k vystaveným předmětům a vedl jej výstavou. Pro každého nezasvěceného pozorovatele to bylo často nepochopitelné, jak se návštěvníci pohybovali prostorem, ale pro toho, kdo se nechal vést, to byla logická a zajímavá návštěva muzea.

Obě příležitosti mně objasnily něco z toho, co to znamená, být jako křesťan veden Duchem, tedy takřka být neustále naladěni na "nebeském příjmu", slyšet hlas našeho Pána v jeho Slově a žít podle něj.

Ostatním se to může často zdát nepochopitelné, avšak život v této závislosti shůry je podivuhodný a clevědomý.

Také mladá sestra z počátku tohoto článku našla cestu ze své slepé uličky a je to radost spoluprožívat, jak se její život změnil.

Máme podivuhodného Pána, který nám nejen odpouští naše hříchy, ale také nám dává vnitřní osvobození a vede nás k cíli.

Eberhard Platte - Die Wegweisung 2/93

Nátlaky

Tlačí nás čas

Tlačia nás povinnosti

Tlačia nás termíny

Tlačia nás peniaze

Tlačia nás okolnosti

Tlačia nás rodiny

Tlačí nás hriech

Tlačí nás svedomie

Všetko nás to tlačí k zemi

A my sme smutní

Tlačí nás Svätý Duch

Tlačí nás viera Bohu

Tlačí nás práca pre Pána

Tlačia nás záhuby priateľov

Tlačí nás nutnosť šíriť Kristovo

evanjelium

Tlačia nás utrpenia

Tlačí nás Kristova láska

Všetko nás to tlačí k nebu

A my sa radujeme.

jk

Příliš mnoho knih

"Spisování mnoha knih nebere konce..." (Kaz 12,12)

Kniha Kazatel se připisuje Šalomounovi, který kraloval v 10. století př. Kr. A už tehdy si Kazatel stěžuje, že "spisování mnoha knih nebere konce"! Není tomu dávno, kdy jsme za totality sháněli dobré knihy a jak málo jich bylo? Dnes je na trhu tolik knih s křesťanskou tematikou, že už se tento trh stal nepřehledným. A tady začínáme rozumět Kazatelově varování. Jeden soudobý německý překlad Bible (Gute Nachricht) zde překládá: "Píše se příliš mnoho knih..." Kazatel nám tu chce říci, ať se nikdo nepokládá za mudrce už tím, že napíše další knihu a bude "bezceňně dumat a hloubat", jak napsali překladatelé do češtiny v komentáři. Napsáno bylo už tehdy - natož dnes! - mnoho, a bezceňně hloubání jen unaví tělo.

Znamená to, že nemáme psát a číst - že např. je zbytečně vydávat časopisy a knihy? Jaký je smysl a cíl vycházejících časopisů a knih? Mají rozšířit náš obzor poznání? Mnoho lidí touží po nových poznacích, hltá nové objevy a průhledy. Je v tom pravá moudrost?

Kazatel nás chce dovést k tomu, co v životě má jediné smysl: "Boha se boj a jeho přikázání zachovávej." To je shrnutí celé knihy Kazatel. Ne tedy poznávání nepoznaného, ale podrobení života Bohu a poslušné následování jeho cest je to, na čem záleží.

A jaký to má vztah k tomu, co vychází na knižním trhu? Každá kniha, která mě vede k Bohu, která mě učí bát se Boha a zachovávat jeho přikázání, je dobrá a nebyla napsána zbytečně. Naopak, každá kniha, která mi tuto cestu zpochybňuje, je špatná a neměl bych jí poskytnout sluchu.

Někdo možná namítne: Ale nestačí vůbec jenom Bible a neměli bychom všechny ostatní knihy odmítnout? Tato námitka se ozývá často. Ale jako ve shromáždění nečteme jenom Bibli, nýbrž ji vykládáme, a říkáme svědectví o tom, jak Bůh jednal v našem životě, abychom povzbudili ostatní k radostné cestě za Bohem, tak je tomu i s psaným slovem. Potřebuji svědectví těch, které Duch svatý oslovil dávno přede mnou, abych se také naučil tomuto Duchu naslouchat a poslouchat.

A zde je smysl každé dobré knihy. Spisování knih nebere a nebude brát konce. Ale na tom nestojí naše víra. Smíme chodit před Bohem a vydávat svědectví o Jeho záměrech a jednání s námi. Smíme mu světit svůj život a smíme žít v poslušnosti jeho přikázání. V tom je pravá moudrost. A k té se smíme povzbuzovat ústním i psaným svědectvím.

Podle Slovo a život 1/92, (V. Schneeberger)

* Meritkom našej lásky k Bohu je láska k blížnemu.

* Iba ten, kto si je vedomý svojej slabosti, môže byť silný v Pánovi.

* Křesťan nemôže byť súčasne nahnevaný i šťastný.

TO JE IZRAEL

SION

S napätím som v Jeruzaleme čakal na chvíľu, keď uvidím horu Sion. Veď koľkokrát sa o Sione hovorí v knihe Žalmov?

"Ty povstaneš a zľutuješ sa nad Sionom; lebo tu je čas zmilovať sa, lebo už prišla chvíľa, lebo si Tvoji služobníci obľúbili jeho kamene a ľúto im je jeho sutín." (Ž. 102, 14-15)

Prvýkrát sa s menom Sion stretáme v Písme v 2.S 5,6-7:

"Kráľ so svojimi mužmi tiahol na Jeruzalem proti Jebúsejcom, ktorí bývali v krajine. Oni však povedali Dávidovi: Nevojdeš sem, veď slepí a chromí ťa zaženú! To malo znamenať: Dávid sem nevstúpi. Dávid však zaujal hrad Sion. To je mesto Dávidovo..."

Kórachovci Sion ospevovali takto: *"Veľký je Hospodin a hoden chvály v meste nášho Boha! Jeho svätý vrch čnejúci tak krásne je celej zeme rozkošou. Vrch Sion, severný to výbežok, je mestom veľkého Kráľa."*

Z týchto citátov rozumieme, že Sion je vrch v Jeruzaleme, na ktorom kedysi za čias Dávida stála pevnosť, hrad. Nadmorská výška Sionu je 770 m, zatiaľ vrchu Mórija 740 m. Keď som bol v Betleheme, premýšľal som o Dávidovi a prišla mi myšlienka, že so svojimi stádami oviec mohol prísť až k Sionu, alebo aspoň dývať sa naň z okolitých vrchov, veď Sion je vidieť aj zo vzdialenosti piatich kilometrov, Betlehem je vzdialený od Sionu asi osem km. Tento hrad sa mu zaľúbil a aj miesto, kde bolo vtedy asi len málo domov. Dávid zrejme musel vedieť o blízkom vrchu Mórija, keďže urobil prípravy, aby na Mórija jeho syn Šalamún postavil Hospodinovi chrám. A tak po sedemročnom vládnutí v Hebrone prišiel Dávid už ako kráľ všetkých dvanástich pokolení Izraela a hrad na Sione dobyl. Nazval ho svojím mestom.

Aj dnes, keď prídete do starej (východnej) časti Jeruzalema, uvidíte smerovacie tabule s nápisom Dávidovo mesto. Je to úžasný pocit, uvedomíť si, že tu, na Sione, pred 3 000 rokmi najslávnejšia postava izraelských dejín - Dávid - kraľoval.

Ale na okraj si musíme pripomenúť, že Sion má ešte aj iné významy, ako vrch v Jeruzaleme. (Na obrázku je hora Sion s chrámom Dormition. V pozadí je hora Scopus.)

Izaiáš o Sione napísal: *"Cudzozemci vystavajú tvoje hradby... a nazvú ťa mestom Hospodinovým, Sionom Svätého v Izraeli."* Je zrejme, že pod Sionom sa tu rozumie celý Jeruzalem.

Dojemná je správa o zajatých v Babylone: *"Pri riekach babylonských, tam sme sedávali a plakávali, keď sme sa rozpomínali na Sion..."* (Žalm 137,1) Zajatí v Babylone boli z rôznych izraelských miest, nielen z Jeruzalema, a teda spomínali na svoju zem, na svoj národ. Pod Sionom teda môžeme rozumieť aj izraelský národ a jeho celú zem.

Čo však najviac prekvapuje, že o Sione spieva Asaf: *"Mocný Boh, Hospodin, hovorí a oslovuje zem od slnka východu až k jeho západu. Zo Siona, z dokonalej krásy, skveje sa Boh."* A pisateľ listu Židom hovorí: *"Ale pristúpili ste k vrchu Sionu a k mestu živého Boha, nebeskému Jeruzalemu..."* (12,22) Aj pre miesto, kde tróni Boh, sa v Písme používa mena Sion.

Ale vrátne sa do súčasnosti. Dnes na Sione stojí kostol zvaný Dormition (bazilika Spánku Panny Márie), v ktorom je mramorové telo Panny Márie, ktorá vraj tu na Sione "usnula". Túto baziliku postavili nemeckí benediktíni v rokoch 1906-1910. Ale ešte väčšia zvláštnosť sa ukazuje turistom, a ňou je hrob kráľa Dávida s veľkým sarkofágom. Je pravda, že v Písme sa hovorí o tom, že Dávid - a mnohí ďalší judskí králi - boli pochovaní v Jeruzaleme, ale hrobka Dávida v interiéri chrámu nepôsobí veľmi presvedčivo.

Na Sion sa z arménskej štvrte východného Jeruzalema ide tzv. Sionskou bránou. Zvonku múr, v ktorom je táto brána, svedčí o prudkých bojoch, ktoré táto brána "zažila". O niekoľko stoviek metrov smerom na juh teda prídeme na najvyššiu časť tohoto starého mesta, na Sion. V tesnej blízkosti kostola Dormitiona je malá záhrada a v nej zvláštny dom. Je to vraj ten dom, v ktorom sa konala Posledná Pánova večera s jeho učeníkmi. Niekoľkokrát som obchádzal okolo brány do tohoto domku, ale márne. Až raz...

Prichádzala skupina františkánov z Talianska a s nimi niekoľko - zrejme talianskych - turistov. Pridal som sa k nim, a tak som sa dostal do miestnosti, o ktorej sa hovorí, že v nej Pán umyl nohy svojim učeníkom. Potom sa ide na poschodie, kde je tzv. Večeradlo, sála Poslednej večere.

Sedel som so skupinkou mníchov a turistov v spodnej sále, kde nielo okien, dlažba je skutočne starodávna, čelo sálu zdobí z mosadze tepaný obraz niekoľko metrov široký so znázornením Poslednej večere. V tomto obraze sa ukazuje, že Pán a učeníci "sedeli" za stolom, a nie ležali na boku, ako sa často o tom hovorí. Nadobudol som z cesty po Izraeli dojem, že už na počiatku našej éry v Palestíne poznali "stoly", a že za týmito stolmi sedeli a nie ležali. Na druhej strane zmienka, že Ján sa opieral o hruď Pána Ježiša, akoby potvrdzovala verziu prvú, že totiž ležali za stolom. Ale to nie je rozhodujúce.

Kým si talianska skupina čítala viacej ako dve hodiny udalosti z evanjelií, premýšľal som o tom, ako prebiehala vlastná udalosť umývania nôh učeníkom pred dvomi tisícmi rokov. Počul som, aj čítal niekde, že v židovských rodinách mali otrokov, ktorí boli po-

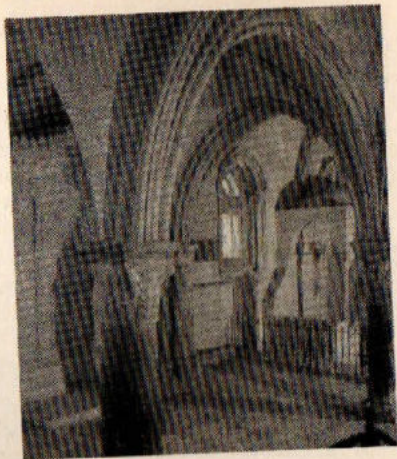
verení umývaním nôh hostí. A tak teda niektorý z učencov Pána Ježiša po príchode do siene mal vziať umývadlo a zásteru a umyť ostatným nohy. Pretože nikto nebol tak pokorný, aby túto úlohu otrokov zastal, musel to urobiť sám Pán. Tým všetkých zahanbil.

Pri návšteve múzeí v Jeruzaleme som sa dostal až k základom nových domov, napríklad v blízkosti námestia pred Múrom plaču. Tam sú zachované staré domy z čias Pána Ježiša. Videl som kúpeľne vykladané mozaikou, ktoré boli dlhé asi dva metre a široké okolo jedného metra. V tejto "kúpeľni" bola podesta, na ktorej sa dalo sedieť a nohy spustiť dolu. Voda sa zrejme naliala tak vysoko, aby kúpajúcemu bola po prsia. V podzemí Jeruzalema pri západnom múre je 14 cisterien, ktoré vybudoval Heródes Veľký, keď z nich bral kameň na stavbu múrov chrámového nádvorja. Tento kráľ nechal vytesať v Judskej pahorkatine 62 km dlhý vodovod, ktorým privádzal do týchto cisterien vodu. To preto, aby ľudia v Jeruzaleme, hlavne o sviatkoch, keď sa tu tiesnili statisíce Židov, mali čo piť a čím sa umývať.

K čomu potom slúžilo "umývadlo", ktoré Pán Ježiš vzal a nalial doňho vody? Verím, že nebolo určené na umývanie nôh, ale rúk. Keď som bol v jednu sobotu u rodičov Aničkinho zaťa, kde bol slávnostný obed po pobožnosti v synagóge, obsluhujúci personál nosil umývadlo s vodou a každý si z neho vzal hrnčekom vodu a polial obe ruky. Toto umývanie rúk je súčasťou obradného očisťovania sa pred jedlom (nikde inde som potom toto umývanie pred jedlom nevidel, ale vždy, keď sme išli z cintorína, sme si obradne umývali obe ruky). K obradnému očisťovaniu teda nepatrilo umývanie nôh.

Pýtal som sa sám seba ďalej: kde je v Písme potvrdenie toho, že by si Židia umývali vzájomne nohy? Na chrámovom nádvorí som videl veľké umývadlo, ktoré je zhotovené tak, že z neho vedie niekoľko desiatok kohútikov. Muslimovia si sadnú okolo umývadla, otočia kohútikom a vodou si umývajú nohy. Potom môžu ísť k pobožnosti. Ale Židia?

V 1. Mojžišovej 18. kapitole čítame o zvláštnej, nebeskej návšteve u Abraháma. Prichádzajú z púšte traja mužovia a Abrahám v jednom z nich poznáva "Pána". Keď sa pred nimi poklonil, tohoto "Pána" oslovil takto: *"Môj Pane, ak som našiel milosť v твоjich očiach, prosím, neobď svojho služobníka! Dovoľ, prosím, dám doniesť trochu vody, aby ste si umyli nohy; a odpočinite si pod stromom."* Na začiatku tejto kapitoly Mojžiš vedený Božím Duchom napísal, že sa Hospodin zjavil Abrahámovi. Teda jeden z týchto troch mužov bol sám Hospodin, jeho sprievodcovia boli anjeli. Pretože Boha Otca nikdo z ľudí nikdy nevidel, ako je to štyrikrát potvrdené v Novom zákone, musel to byť sám Boží Syn, ktorý sa predtým Abrahámovi ukázal v Sícheme (1M 12,6) a ja sa domnievam, že aj v Ťre, ako o tom svedčil Štefan (Sk 7,2). Preto Abrahám Ho poznal a vzdáva mu česť. Čo však chcem vyzdvihnúť je to, že Abrahám nehovorí: Pane, dovoľ, aby som Ti umyl nohy. Bolo by to samozrejme, bola by to pre Abraháma česť, umývať nohy svojmu Pánovi.

Sála poslednej večeri

A predsa to neurobil. Povedal, že nechá priniesť vodu - asi služobníkmi - a oni sami si nohy umyjú. Prečo neporučil služobníkom, aby Hospodinovi a anjelom umyli nohy? Myslím si, že ani v Abrahámovej dobe nebolo zvykom, aby služobníci (pohanskí?) umývali nohy Židom¹ a ani Židia medzi sebou.

Prenesme sa do čias Pána Ježiša a pripomeňme si udalosť, ktorá sa stala v mestečku Naim alebo v jeho blízkom okolí (Lukáš 7,36-50). Po zázračnom vzkriesení mládenca z Naimu a uzdravení mnohých ľudí v tomto mestečku (ktoré je blízko Nazaretu a Káne) pred očami učencov Jána Krstiteľa, pozval Ježiša na návštevu jeden farizeus. Počas návštevy v dome farizea prišla z mesta hriešna žena, vytiahla alabastrovú nádobku s drahou masťou², slzami kropila Pánove nohy, vlasmi ich utierala a potom pomazala drahou masťou. Farizeus Šimon sa nad tým pohoršil a povedal si v duchu: *"Keby toto bol prorok, vedel by, kto a aká je to žena, ktorá sa ho dotýka, lebo je hriešnica."* Pán Ježiš vedel o farizeových myšlienkach a medzi iným mu povedal: *"Vošiel som do tvojho domu, a vody na moje nohy si nedal..., nebol si ma..., olejom si nepomazal mojej hlavy."* Hlavne sa chcem zamerať na umývanie nôh. "Vody si mi nedal" hovorí Pán. Nebolo asi zvykom umývať si nohy pri návšteve. Inak by to určite pyšný farizeus bol urobil. Veď farizeovia boli tí, ktorí prísne dodržovali ustanovenia zákona a tradície. A ešte jedna poznámka: Pán Ježiš nepovedal: nohy si mi neumyl. Bolo by to v tomto prípade namieste ako protiklad k umývaniu nôh zo strany hriešnice. Ale Pán takto neformuloval svoju reč k farizeovi, pretože to nebolo zvykom a spoločensky by to bolo zrejme neúnosné, aby Žid umýval nohy Židovi.

Preto udalosť pri Poslednej večeri si vysvetľujem takto: Učenci s Ježišom prišli na Sion z Betánie. To nebola ďaleká cesta púšťou. Zrejme už vtedy boli zhotovené kamenné schody, ktorými sa dalo na Sion ísť okolo rybníka Siloam a ktorými sa dá ísť aj dnes. Nebolo treba, aby si učenci umývali nohy skôr, ako zasadnú k večeri. Nikto z nich si preto nerobil žiadnu výčitku, že by hostiteľ, alebo oni sami, niečo zabudli - podľa nariadení zákona alebo podľa spoločenských zvykov. Evanjelista Ján, ktorý jediný "umývanie nôh" zaznamenal, uvádza, že *"Ježiš... vstal od večere, zložil rúcho a vezmúc zásteru, opásal sa. Potom nalial vody do umývadla..."* Koľko hodín už boli učenci spolu s Pánom pri večeri, keď zrazu neočakávane Pán Ježiš urobil túto vec? Osobne sa domnievam, že aj umývanie nôh sa stalo vo "veľkej vrchnej dvorane" (Marek 14,15), tam, kde jedli. Neschádzali dole do "prijímacej sály", ako sa to ukazuje dnes. Aspoň z podania Jánovho to nevyplýva.

Ale tu nejde o detaily, ale o podstatu. Pán Ježiš teda prišiel k prvému učeníkovi, pokľakol, zobul mu sandále, odložil na bok, pristavil umývadlo, do ktorého prevrpený učeník vložil nohy, Pán Ježiš mu ich poumýval, potom poutieral a išiel k ďalšiemu. Čo Pán Ježiš chcel umývaním nôh svojich učencov naučiť? Aby mali lásku, ktorú nikdy dosiaľ nepoznali. Ako Židia poznali odpor - a dokonca nenávisť - voči pohanom, medzi ktorých radili aj židovskú vieru vyznávajúcich Samaritánov. S pohanmi by nikdy neza-

¹ Hovorím o "Židoch", hoci tento názov vznikol až po návrate z babylonského zajatia.

² Videl som alabastrové nádoby v múzeách. Priemer nádoby je okolo 5 cm a z nej vychádza úzke hrdlo dlhé až 10 cm. Je to nielen na okrasu, ale aj pre to, aby vzácna masť odkapávala pri naklonení nádoby a nie aby tiekla. Mária z Betánie toto úzke hrdlo urazila, keď chcela v Betánii "vyliat" obsah nádoby na hlavu a nohy Pána Ježiša. Neuspokojila sa s tým, aby len pár kvapiek tejto masť spotrebovala, chcela - a aj sa tak stalo - použiť všetku masť.

sadli za spoločný stôl. A ani medzi sebou neoplyvali láskou. Veď pred pár hodinami cestou do Večeradla sa hádali, kto z nich bude v kráľovstve Kristovom väčší. (Lk 22,24) Vieme, ako synovia Zebedeovi chceli byť najvyššie postavení vedľa Kráľa. A keby len v budúcom kráľovstve Kristovom, o ktorom nevedeli, kedy nastane. Ale oni sa už škriepili o tom, kto z nich je práve teraz väčší. Kto má "lepšie oko" u Pána. Možno, že najviac závideli najmladšiemu Jánovi, ktorý by bol akoby "miláčkom" Pána, hoci nikde o tom takto nečítame. Pán Ježiš nebol a ani nie je prijímačom osôb! Nerobí rozdiel medzi ľuďmi tak, ako to robíme my, keď niekto je nám už podľa výzoru sympatický a iný nie. Keďže Pán videl duchovnú situáciu učencov, dal im lekciu. To, čo žiaden Žid dosiaľ neurobil, budete robiť vy! Budete "umývať jeden druhému nohy"! Ale nie telesné nohy. Budete to robiť duchovne. Umyť druhému nohy znamená hlboko sa ponížiť, druhého viacej milovať ako seba. Bude si to vyžadovať pokoru a lásku, zdržanlivosť, sebazapieranie. Dokážete takto budovať moju Cirkev? akoby sa ich pýtal Pán. Veď po tom pozná svet (studia mimo Cirkvi), že ste mojimi učeníkmi - nasledovníkmi, keď budete mať takúto lásku medzi sebou, ktorú svet nemá a ani nebude mať!

Zásada "umývania nôh" platí až podnes. Čo iné napísal napríklad Jakub, keď ide o nemocného? Pozvi si "starších" zboru, teda tých, od ktorých sa očakáva taká láska, o akej Pán hovoril. Tým môžeš vyznať svoje hriechy, ak si nejaké urobil, pre ktoré zrejme Pán dopustil na teba nemoc (Jk 5,14-16). Oni sa sklonia ako k zaprášeným, páchnucim nohám, aby ti ich umyli vodou Božieho slova. Oni sa budú s tebou za tieto hriechy k Pánovi modliť. Oni vezmú toto bremeno tvoje na seba, oni budú spolu s tebou činiť pokánie ako to kedysi urobil Nehemiáš za hriechy svojho ľudu. Oni majú takúto lásku, vypôsobenú Bohom skrze Ducha Svätého, preto sa nemusíš obávať, že o chvíľu o tvojom hriechu bude vedieť celý zbor. Oni nebudú liať vodu na tvoju hlavu, ale budú ti umývať nohy - ak sú pravda učeníkmi Ježišovými a naučili sa lekciu o "umývaní nôh".

Sálu Poslednej večere, ktorá sa nazýva Coenaculum, vybudovali križiaci a z pôvodnej miestnosti pravdepodobne použili len stĺpy. Dokonca až do roku 1948 slúžila ako mešita. Skutočné miesto Poslednej večeri teda nie je známe, aj keď sa tu na Sione takto turistom ukazuje.

-jos

Proč židé odmítají Ježíše jako mesiáše?

"Mesiáš jako jedinečný král a ideální regent ztělesňuje pravdu, lásku a spravedlnost. On znovuzřídí Boží vládu ve světě, který je v troskách. Ježíš jako židovský mesiáš zklamal také tím, že představa vlády vytouženého mesiáše zahrnovala také osvobození od válek, od nepřátelství, nenávisti a nepokoje. Zoufalý křik Ježíše na kříži a naprostá neutěšenost světa, ve kterém žijeme, svědčí o tom, že Ježíš nebyl Mesiáš," odpověděl dr. Pinchas E. Lapide.

"Proč nemůže tento národ poznat v Ježíši z Nazaréta mesiáše? Nikdy nezapomněl na strašné škody tzv. křesťanstva, a proto není možné od těchto lidí chtít, aby v Ježíši, který je ústřední postavou křesťanství, viděli svého, židovského mesiáše. Nemůžeme ani žádat, aby činili rozdíl mezi křesťany podle jména a opravdovými věřícími. Pro ně je Německo křesťanskou zemí," řekl Nahman Ben-Jakov.

O evangelizaci mezi židy se můžete dočíst ve 3. sešitu misijního zpravodaje Evangelium celému světu, který vyjde ve vydavatelství ALEF v červnu t.r.

-jos

Církev KRISTOVA a demokracie

Církev Kristova je společnost věřících zrozených z Ducha svatého, tvořících jedno tělo, jejíž hlavou je Pán Ježíš. První zmínky o této církvi jsou už ve Starém zákoně v Písni Šalomounově, kde je uvedena jako nevěsta Beránkova. V novozákonní části Bible je uváděna jako "tělo Kristovo", "stádec", "dům Boží", "dům Kristův", "chrám Boží", "příbytek Boží", "rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý", "lid zvláštní Bohu". Tato viditelná církev, společnost skládající se z lidí ospravedlněných krví Pána Ježíše, svého zakladatele, může konat své dílo jen na základě plného uznání Boha a Jeho vlády (řec. teokracie), tedy i Jeho Syna a Ducha svatého. On byl, je a zůstává jedinou správnou cestou. Národu izraelskému se představil slovy "Jsem, který jsem" (2M 3,14) a světu jako "Otec, Slovo Boží (Syn Boží) a Duch svatý a ti tři jedno jsou" (1J 5,7). Jeho plnost je právě v trojici, nalézající se i v jeho díle stvoření člověka, sestávajícího z duše, těla i ducha. Boží dokonalost, jeho nenapodobitelné vlastnosti, věčnost, všemohoucnost, všudypřítomnost a vševědoucnost jsou vlastnosti nám lidem zcela nepochopitelné, právě proto, že jde o první bytost z trojice. Jeho moudrost, svatost, spravedlnost a láska jsou už však vlastnosti bližší těm, kteří ho přijali za svého Pána v osobě jeho Syna, tedy ve druhé osobě trojice, který přišel, "opustiv slávu, kterou u Otce měl od věčnosti" (J 17,5).

Toto dílo příkladného života zde na zemi i jeho projev na kříži si nemůžeme přivlastnit jinak než působením třetí osoby z trojice - Ducha svatého, který má velebnost a čest náležející samotnému Bohu. On je i zástupcem Kristovým na zemi a jeho zásluhou si můžeme přivlastňovat to, co nám Spasitel vydobyl. Proto ani nemůžeme uznávat učení o tzv. "apoštolské posloupnosti". Nikdo z porušených a nedokonalých lidí nemůže zastupovat dokonalého Boha. Ti, kdo v církvi dohlížejí na pořádek, nemohou tento úřad bez vedení Duchem svatým vykonávat tak, aby s nimi byl Pán Bůh spokojen. Duch svatý je i vůdcem Božského lidu v církvi na zemi. Uznáním jeho autority představuje církev i samotný sbor jednotu a chrám živého Boha, znevážením jeho autority jen anarchii a svět.

Duch svatý vyučuje a zpytuje všechny věci i hlubokosti Boží, aby je člověku odhalil a přiměl ho mluvit Boží moudrost skrytou v tajemství, kterou Bůh předložil před věky k naší slávě. Utěšitel-Duch svatý, nás naučí všemu a připomene nám všechno, co mluvil Pán Ježíš, který byl naplněn právě tímto Duchem. V Bibli nikde nečteme o vyzývání Ducha svatého ani o tom, že bychom se k němu měli modlit. Pán o něm mluví jako o osobě: "Když pak přijde ten Duch pravdy, uvede vás ve všelikou pravdu. Nebo nebude mluvit sám od sebe... On mne oslaví, nebo z mého vezme a zvěstuje vám" (J 16,13a-14). Letniční učení vede své stoupence k uctívání Ducha svatého, místo toho, aby tomuto Duchu nechalo úlohu, která mu patří - oslavit Pána Ježíše. ("Když pak přijde ten Utěšitel, kterého

já pošlu vám od Otce, Duch pravdy, který od Otce pochází, ten svědectví vydávati bude o mně" (J 15,26). Pán Ježíš měl jiné poslání, než aby přišel oslavovat Ducha svatého. Přišel oslavit Otce a od Otce nepožadoval, aby Bůh oslavil Ducha svatého, ale jeho samotného (J 17,1).

Ti, kdo uvěřili v Pána Ježíše, přijali také dar Ducha svatého. Vždyť tento Duch mluvil i skrze Izaiáše a tímto Duchem puzení byvše (jím inspirování) mluvili svatí Boží lidé. Boží slovo nás seznamuje s Duchem svatým, který nás obdarovává láskou, radostí, pokojem, tichostí, dobrotivostí, dobrotou, věrností, krotkostí a středmostí. To všechno dává těm, kdo se mu neprotiví, kdo ho nezarmucují, nemluví proti němu, nelžou, a modlí se v něm. Dává růst, který nemůže vyvolat nikdo jiný. Těm, kteří sledují jeho vznešené cíle, nebrání v ničem, co pochází z něho. Právě z nich ustanovuje biskupy (dohlížitele) nad řádem v církvi. Mluvíme-li o pořádku v církvi Kristově, potom mějme na zřeteli, že jakýkoliv zásah člověka do Božího díla narušuje působení Ducha svatého. Ať se nikdo nedomnívá, že lidské zásahy do jemného přediva pavučiny Ducha svatého, toho jedinečného filtru Boží svatosti, se někde neprojeví. Zasahuje-li člověk do řízení církve Kristovy svou organizační činností, oslabuje působení Ducha svatého, brání mu v činnosti a zarmucuje ho. Demokracie - vláda lidu - církev zesvětštuje. Vnucuje-li člověk svou vládu těm, kdo o ni nestojí, dochází ke konfliktům. Vnucuje-li člověk svou vládu v církvi, kde má působit Duch svatý, dochází k útlumu činnosti Ducha svatého. Tento Duch je tichý, nedere se do popředí, neusiluje o nadvládu, není diktátor. Jen člověk rád prosazuje svou nadvládu nad jinými. Duch svatý se však od takových lidí vzdaluje.

Ani ten, kdo má Ducha svatého, není ovšem dokonalý. Mít Ducha svatého neznamená oprostěnost od hřícha, protože zůstáváme v těle. Jen krev Pána Ježíše nás očistila a očisťuje od všech hříchů a tyto námi vyznané hříchy jsou odstraněny, hřích však jako kořen zla v nás zůstal. V našem těle i srdci se může i nadále projevat stará převrácenost, přesto však *"víme, že každý, kdo se narodil z Boha, nehřeší, ale, kdo narozen je z Boha, ostříhá sebe samého a ten zlostiník se ho nedotýká"* (1J 5,18). Vskutku, kdo se narodil z Boha, ten si nehoví v hříchu jako dřív, nechá-li se vést Duchem, aby ho ten zlostiník nestrhl. Ten ale nejintenzivněji pracuje tam, kde to považuje za nejvhodnější. Jeho oblíbeným místem je dům Boží, místo, kde se shromažďují Boží děti. Je to jedno z jeho nejoblíbenějších míst a zvláště pak v takových sborech, kde je volnost služby Slovem. Tam ho nalezneme v plné zbroji. Sledujme, jak nabádá věřící puzené Duchem svatým ke službě k tomu, aby nepovstali a zase naopak ty, kteří puzení nejsou, aby povstali. Jak dbá o to, aby ti, kteří přišli získat, odcházeli prázdní. Není-li věřící citlivý k slyšení hlasu Ducha svatého, jeho "zkušene já" vyběhne, aby doplnilo, co druhý neřekl.

Při této příležitosti vyvstává otázka, zda ti, kdo jdou do Božího domu, jsou připraveni na modlitbu na setkání se svým Pánem. Zda jsou naplnění a vystrojeni Duchem svatým k této vždy odpovědné službě. Polož si ruku na srdce, milý bratře. Není tvé srdce naplněno touhou po chvále, po prvenství ve sborové činnosti? Co tě vede ke službě? Není to náhodou obdiv jiných ke tvým znalostem a tvé výřečnosti? Nechceš vyvolat závist druhých a přesvědčit je, že jsi lepší než oni? Chceš některé zahanbit, že málo duchovně rostou? Ach, to naše srdce, co všechno v něm přebývá! Což nám tak málo záleží na oslavení Toho, kterého zvěstujeme? Hoff srdce našich bratří a sester radostí, nebo někomu z nich krvácí nad samolibostí sloužícího? Jak si zvykli i někteří z našich mladších bratří "vykládat" Boží slovo tak, že přečtou několik veršů z Bible a pak rozvlekle vyloží, aniž

by přitom řekli něco jiného. Někteří mladí mluví, jako by už měli život za sebou, a jejich poznatky se mnohdy ani netýkají chození s Pánem. Někteří při službě Slovem několikrát citují jméno autora původní myšlenky, ale jméno Pána Ježíše zazní jen sporadicky. Je smutné, zjišťujeme-li, že někteří pastýři nevěnují dostatek času k vyhledávání pastvy pro své ovce. (Jinými slovy - nepřipravují se na službu Slovem, pozn. red.). Někteří sloužící bratři otevřou Bibli, jen když mají jít do shromáždění. Listuj pak v biblické konkordanci, v biblickém slovníku, nashromáždí spoustu všelijakého materiálu a ve shromáždění - v domě Božím - ho prostě "vysypou na hromadu". Přítomní se dozvědí, co to či ono znamená v překladu, vyslechnou desítky, ba stovky jmen a s touto přemfrou informací si často nevědí rady a odcházejí ze shromáždění s přeplněnou hlavou, ale přitom s prázdným srdcem.

Projevem demokracie v církvi, odklonu od Boha, je i neposlušnost. Tam, kde starší sboru upozorňují na nedodržování zdůvodněných zvyklostí, se předpokládá, že se napomenutý přizpůsobí a uplatní, co je dobré a prospěšné pro společný život v církvi. Jsou-li mladí věřící napomenuti, aby neprovozovali určitý druh hudby, zvláště když to druhé pobuňuje, měli by uposlechnout a přizpůsobit se. Přivede-li Duch svatý sloužící bratry k předmětu užitečnému všem údům církve, předpokládá se, že se tento předmět nejen pozorně vyslechne, ale že se posluchači podrobí Božímu slovu a budou podle něho jednat, nechají se jím vést. Probírá-li se předmět, týkající se poslušnosti žen, potom každá zbožná žena, mající Ducha svatého, řekne "amen" a její další jednání bude v souladu s učněním tohoto Ducha. Podřízenost ženy muži není propagací nadřazenosti muže nad ní, ale nutným nastolením pořádku v církvi (Ef 5,22-27). (Totéž platí, hovoří-li se o lásce muže k ženě. Má-li muž svou ženu rád, jako Kristus měl rád církev, nemůže se k ní chovat tvrdě a nemilosrdně - pozn. red.). Má-li žena muže, sloužícího bratra, a on si nepřeje, aby si přebarvovala šedivé vlasy, nechť se přizpůsobí, jistě se bude líbit svému muži i tak. *"Koruna ozdobná jsou šediny na cestě spravedlnosti se nalézající"* (Př 16,31). Přikrytí hlavy před anděly, které se v denominacích neprovádí, bývá některými sestrami praktikováno s ledabylostí (1K 11,5). Lámání chleba každou neděli bývá u některých věřících také příčinou kritiky s odkazem, že jinde stačí slavít Večeři Páně jednou za čas a u nás to musí být každý týden. Prvotní církev po přijetí Ducha svatého projevovala svou vděčnost Pánu takto: *"A každý den trvajíc jednomyslně v chrámě a lámajíc po domích chléb, přijímali pokrm s potěšením a sprostostí (upřímností) srdce"* (Sk 2,46).

Duch svatý vede k lásce, k laskavosti a k vzájemné úctě, proto předpokládá tyto vlastnosti i u bratří a sester, mladých i starých. Nemají-li mladí věřící patřičnou úctu ke starším, je třeba hledat příčinu. Jsou starší opravdovými vzory? Nezanedbali něco závažného?

Kéž by i nás všechny vedl Duch svatý podobně jako Jana Křtitele k pokoře a k nízkému smýšlení o sobě a zároveň k vysokému uznání toho, který si je plně zaslужuje: *"On musí růst, já však se menšit"* (J 3,30). Kéž ten, který je hlavou církve, Pán Ježíš, je oslaven i naší poslušností. Necháme-li v církvi Kristově, v domě Božím, v našich sborech vládnout Boha samotného, pak můžeme vždy počítat s jeho pozhánáním.

ok

"... abys věděl, jak je třeba si počínat v Božím domě, jímž je církev živého Boha, sloup a opora pravdy." (1Tm 3,14-15)

NEOHRAŇIČENÉ ODPÚŠŤANIE

... odpúšťate ... pred tvárou Krista, aby sme neboli oklamaní od Satana...

2. Korintanom 2,10

Nikto nemá právo nikomu odoprieť odpustenie. Je to často zdôrazňované v Biblii. Uvedené slová ukazujú, akú váhu prikladal apoštol Pavel odpúšťaniu. Požadoval od zboru, aby odpustili tomu, kto ich urazil, lebo aj on mu odpustil. Pán Ježiš požadoval, aby Jeho nasledovníci boli pripravení na neohraňené odpúšťanie. Ako to odpovedal na Petrovu otázku: "Pane, koľko-razy zhréšťa proti mne môj brat, a odpustím mu? Či do sedem ráz?" Pán Ježiš odpovedá: "Nehovorím ti, že do sedem ráz, ale až do sedemdesiatšedem ráz." (Mt 18,21-22)

Profesor A. Schlatter k tomu dodáva: Týmto číslom Pán Ježiš zakázal počítat. Peter nevedel, že predsa počítaním sa neodpúšťa. Počítaním sa vina iba zhromažďuje, k starej sa prikladá nová, keď sa dosiahne určitá suma, potom sa trestá. V tomto prípade je však láska mŕtva. Kto odpúšťa, ten zabúda na starú vinu, navzájom ich jednu k druhej neprikladá. Sluha, ktorý si pre seba privlastňuje odpustenie a sám pri tom nie je schopný inému odpustiť ani maličkosť, ten stratil získané odpustenie a opäť dostal starý trest (Mt 18,32-35). Pán Ježiš nikdy nemyslel na pomstu. Aj keď Ho rímski vojaci pribíjali na kríž, prosil nebeského Otca, aby im odpustil (Lk 23,34). Myslenie Pána Ježiša je pre nás povinnosťou.

Kto neodpustí, necháva satanovi otvorené dvere, aby prišiel dnu a pôsobil horkosť, nenávisť a rozklad. V každom manželstve, v zbere, obecnstve je nevyhnutné, aby vládol princíp odpúšťania. Len tak je spoložitie úspešné a možný vnútorný rast. Kto nie je pripravený odpúšťať, ten sa páči satanovi, sadol mu na lep. Koná jeho skutky aj keď naďalej zostal kresťanom. Zbor, manželstvo, rodina sú potom, ako obliehaná pevnosť. Nezmierlivosť a nesvornosť sú potom dvojnásobne nebezpečné, lebo sa otvárajú nepriateľovi bránu a on môže pevnosť zničiť z vnútra, sú jeho trójskym koňom. Úmysel satanov je, aby v nás udržal spomienky na chyby iných a ako veľké ich staval pred naše oči. Mali by sme o tomto úmysle vedieť a nezabúdať naň. Aj keď blížny neukazuje ľútosť, musíme mu, podľa príkazu a príkladu Pána Ježiša a praxe apoštolov, odpustiť, aj keď sú naše pocity iné. Veď sa modlíme: "Odpusť nám naše viny, ako aj my odpúšťame našim vinníkom." (Mt 6,12) sprac. ěj

Ako vyvolení Boží... znášajte sa vo spoločnosti a odpúšťajte si, ak by niekto mal sťažnosť proti niekomu, ako aj Pán odpustil vám, tak aj vy.

(Ko 3,12-13)

O mravcovi, ktorý mudroval

Jakob 4,6b

Bol raz jeden krásny letný deň. Slniečko hrialo a tváril sa, že tú krásnu ďatelinku tam pri lese chce za jediný deň úplne vysušiť.

Na ušliapanej cestičke, ktorá viedla cez ďatelinu do hájička, sedel malý mravček vedľa svojho malého stebielka slamy. Pre neho to však nebolo malé stebielko, ale veľký a ťažký trám.

Mravčekovia si stavali nový domček a preto nosil každý z nich to, čo bolo vhodné a čo našiel. Aj tento náš mravček sa usiloval, koľko mu sily stačili. Bol veľmi rád, keď našiel pekné stebielko. Ale preto, že bolo pre neho ťažké, stonal a nariekal:

- "Ach, to je horko, ja to do hájičku nedotiahnem!" -

Vtom počul, že v ďatelinke niečo zašuchotalo. Keď sa pozrel na tú stranu, uvidel ako po cestičke beží krásny malý zajačik.

- "Kto to tu vzdychá? To si bol ty, mravček? Hádám nevzdycháš preto, že nevládzeš uniesť to malé stebielko? A vôbec, je to veľmi smiešne byť takým malým mravčekom! Pozri sa na mňa, aký som ja chlapík. Ja by som ľahko uniesol aj taký veľký trám, aký si ty ešte ani nevidel. A nepohlo by mým ani tisíc mravčekov!" -

A aby sa zajačik zdal ešte väčším, ako sa chváliť, postavil sa na zadné nožičky, narovnal uši tak, že mu pekne celé vyčnievali z ďatelinky a tleskal prednými nožičkami. Mravček sa len skrčil za stebielko a vzdychol si:

- "Ten zajačik má predsa pravdu. Načo som vlastne ja na svete? Taký zajačik, to je už niečo iné! Ale prečo je len na svete také biedne stvorenie, ako som ja?" - Smutne sa pri tom díval na zajačika.

- "Bááác!" - Rozľahol sa zrazu strašný výstrel. Mravček ešte nikdy takú ranu nepočul. Zajačik sa v tej chvíli prevrátil a viac sa nepohol. Keď sa po chvíli mravček prebral z omráčenia, pristúpil k zajačikovi, aby sa z blízka pozrel, čo sa vlastne stalo. Zajačik ležal v ďatelinke a z malej diery v hlavičke mu tiekla krv. Bolo po zajačikovi, bol mŕtvy.

Keď sa zajačik tak pyšne staval na zadné nožičky a vystrčil hlavičku z ďatelinky, nemal pre chválu veľa času uškami pozorne počúvať. Uvidel ho poľovník, ktorý stál na kraji lesa a zastrelil ho. Za chvíľku tu už aj poľovník bol. Chytil zajačika za zadné nožičky a odišiel. Mravček si vydýchol a začal celkom inak rozmýšľať:

- "Tak veru; to má ten zajačik za to, že bol taký pyšný. A ja som bol hlúpy, že som mu závidel. Ako som teraz rád, že som mravčekom a nie zajačikom. Je pravda, že sa pri práci veľmi natrápim, ale žiadny poľovník na mňa nemieri. Každý má svoje starosti a radosti. A ja už nikdy nebudem reptáť." -

A tak náš malý mravček spokojne ťahal svoje stebielko ďalej a vôbec sa mu nezdalo ťažkým.

upravila O. ě.

Podobne, mladší, poddani buďte starším. A všetci spoločne opúšťajte sa pokorou, lebo Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva milosť. (1. Petra 5,5)

Vzývej mne v den soužení, vytrhnu tě a ty mne budeš slavit. (Ž 50,15).

Život bez telefonu si už dnes ani nedovedeme představit. Může ho používat už i malé dítě, jen co se naučí poznávat číslíce. Pak už stačí jen otáčet číselnicí či mačkat tlačítka, navolit správný sled číslic a spojení je navázáno. Zázrak techniky! Nejvíce jej však oceníme tehdy, ocitneme-li se v nouzi a potřebujeme rychle pomoc. Proto také existují vyhrazená čísla, která jsou všude stejná a lze je vytočit i bez peněz.

V Bibli existuje také jedno takové vyhrazené číslo pro tisňové volání. Ž 50,15 je Boží číslo, kterého využívá řada lidí. Můžeme být ujištěni, že Pán Bůh slyší, co mu chceme říci. Toto spojení není nikdy obsazeno ani přerušeno. Pán Bůh nám také nikdy nefekne: "Co zase chceš?", jak to občas děláváme my. Nemá vyhrazené úřední hodiny, které by bylo nutno respektovat. Ne - smíš volat "v hodině soužení" - a to kdykoliv, za všech okolností.

Pán Bůh si především přeje, aby ho lidé volali kvůli vnitřním problémům, tzn. tehdy, když si uvědomí, že pro svůj hříšný

stav nemohou obstát před Boží spravedlností a svatostí. Když k němu volají, aby mu vyznali své hříchy, je okamžitě připraven všechno odpustit pro dokonalé dílo vykoupení Božského Syna. "Dokazuje pak Bůh lásky své k nám, neboť když jsme ještě hříšníci byli, Kristus umřel za nás."

Jestliže dosáhneme v Pánu Ježíši pokoj s Bohem, smíme toto "telefonní spojení" využívat stále, abychom mohli říci vše, co máme na srdci, velkému Bohu, který se stal naším Otcem.

Näher zu Dir 17.3.1989 - přel. tp

Krátké neobyčejné svědectví

Před niekoľkými rokmi mi rozprávajú priateľ o neobyčajnom stretnutí, ktoré mal práve za sebou. Bol očividne hlboko pohnutý tým, čo videl a počul.

Jeden z jeho priateľov, predavač áut, sa rozhodol dvakrát v týždni navštevovať nemocnicu, aby nasledoval výzvu Pána Ježiša. Pri jednej návšteve u zákazníka, s ktorým mal dojednať kúpu auta, našiel doma len jeho manželku. Tá mu povedala: "Pán Johnson, nemyslím, že môj manžel bude ešte niekedy potrebovať nové auto. Je v nemocnici a má rakovinu. Jeho stav je veľmi vážny, nie je predpoklad uzdravenia."

Rozhodol sa, že ho navštívi. Na nasledujúci deň išiel na kliniku. Rozhovor však bol iba povrchný, lebo nevedel, ako tento človek rozmyšľá o smrti. Predsa však, skôr ako odišiel, sa rozhodol aspoň niečo málo povedať o skutočnej situácii. Preto sa obrátil k chorému a povedal: "Dúfam, že vám Pán dá pokoj v tomto žiali!"

Ako to nemocný počul, tvár sa mu rozjasnila úsmevom. "Dovoľte mi niečo porozprávať," povedal. "Po celý život som skutočne nevedel, ako sa mám pridržať Boha. Počul som, že musím odovzdať život Pánovi Ježišovi alebo sa znovuzrodiť, ale nevedel som, ako to treba urobiť. Včera

som bol veľmi smutný, lebo som nevedel, čo by som mal robiť, aby som svoj život spojil s Bohom. Zúfalý som sa rozhodol modliť sa. Jednoducho som sa pýtal Boha, ako môžem k nemu prísť!" Tvár muža bola veľmi vážna a napätá, keď spomínal na to, čo prežil. Díval sa Bertovi priamo do očí. "A viete, čo sa stalo, keď som sa modlil? Videl som Pána Ježiša tu, v tejto miestnosti. Tak skutočne, ako teraz vidím vás. Stál v rohu a ľudia prichádzali k nemu. Ako k nemu pristúpili, siahli pod šaty, vybrali svoje srdce a odovzdali ho Pánovi Ježišovi. Najskôr to boli dospelí všetkých národností a veku, potom deti." Urobil krátku prestávku, aby si znovu v mysli usporiadal to, čo prežil. Bert nevedel, ako dlho mlčal, ale videl, že sa muž upokojil a povedal: "Ja som mu tiež odovzdal svoje srdce. On ho zobral, položil mi ruku na plece, usmial sa a povedal mi POKOJ! Potom odišiel."

Bert dokázal iba potriasť hlavou a ticho povedal: "To bolo úžasné."

Muž v posteli pokračoval: "Viete, pán Johnson, som o tom presvedčený, i keď to znie akokoľvek absurdne, že je to pravda. Je to najpravdivejšie zo všetkého, čo som kedy zažil. Budem o tom zvestovať každému, dokiaľ budem žiť!"

A skutočne tak robil.

prel. čj

KOLUMBOVO VEJCE

Nejjednoduchší řešení bývají zpravidla nejlepší a neefektivnější. To je všeobecně známo ze života a platí nejen pro ono pověstné Kolumbovo vejce. Jít touto cestou však není vždy tak snadné. Kolik lidí si muselo vyslechnout hubování lékaře: "Zhubněte na ideální váhu a polovina vašich potíží zmizí sama!" Zní to jednoduše a přesvědčivě, ale jen to zkuste realizovat!

Mnohem jednodušší by bylo zajít do lékárny s receptem a spolykat předepsaný počet tablet, i kdyby je měl člověk draze zaplatit.

Naprostu stejně je tomu i v pohledu na narušené vztahy mezi námi a naším Stvořitelem. Diagnóza zní: "Ale nepravosti vaše rozloučily vás s Bohem vašim, a hříchové vaši to způsobili, že skryl tvář před vámi, aby neslyšel." Pak ale Bůh říká: "Já, já jsem Hospodin, a žádného není kromě mne Spasitele" (Iz 59,2 43,11). A jak nám chce pomoci, čteme v Novém zákoně. "V tom je láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás a poslal Syna svého obětí slitování za hříchy naše" - "krev Krista Ježíše Syna jeho očisťuje nás od všelikého hříchu" (1J 4,10 1,7).

Smířit se s Bohem je jednoduché. Nežádá po nás nic jiného, než abychom si uvědomili své hříchy a svou naprostou ztracenost, vyznali je před ním a věrou přijali jeho nabídku spásy - Pána Ježíše. Žel, mnoha lidem hrdoť a vlastní spravedlnost nedovolují nastoupit tuto cestu. Připadá jim příliš laciná a jednoduchá. A tak zkoušejí nejrůznější metody, jak vyléčit chorou duši, ale... přitom jdou do věčné záhuby!

Jak je tomu v tvém případě? "Věř v Pána Ježíše a budeš spasen..."

Näher zu Dir 13.1.1989 - přel. tp

Poslední časy

Při vytržení církve mají být proměněna naše lidská těla, aby byla podobná tělu slávy Pána Ježíše. Právě toto tělo chtěl satan zničit skrze hřích, aby se neuskutečnilo vytržení do nebe. Proto v dnešní době vidíme tak velké rozšíření hříchů, které jsou konány na lidském těle. Bůh oblékl člověka a člověk odhazuje oblečení a ukazuje svou nahotu. Kolik lidí poskvřňuje své tělo. Již je zde doba, o které mluvil Pán Ježíš, že lidé budou žít obdobně jako před potopou a jako v Sodomě před soudem.

Koľkí z nás si tu a tam povzdychnú: "Keby som tak mohol začať odznovu. Všetko by bolo inak..." Žiaľ, niektoré veci sa už k novému začiatku nikdy nedostanú. Predsa sa však aj čosi neustále začína: nový deň, nový mesiac, nový podnik... nedávno sme začali písať nový rok 1993. A na mape sveta sa objavili aj dve nové republiky: Česká republika a Slovenská republika. Pre mnohých sa začala nová, nepoznaná cesta a nikto nevie, kde a ako skončí.

Aj v duchovnom slova zmysle možno hovoriť o nových veciach a my sme im už aj na stránkach nášho časopisu venovali nejaký priestor. Ani táto úvaha teda nemôže byť celkom nová. Pripomeňme si aspoň niektoré "nové" veci z Písma:

Pán Ježiš jasne povedal hebrejskému kniežatovi Nikodémovi: "Musíte sa narodiť znova" (J 3,7b). Nové narodenie, znovuzrodenie - to je tá najpodstatnejšia vec v živote každého človeka. Všetko to ostatné "nové" je až na druhom a ďalších miestach. Nikodém nechápal, ako sa môže človek znova narodiť. Nechápe to ani dnešný, moderný človek. Pritom je to také jednoduché a zároveň veľmi ťažké: Uznať si svoj hriech pred Bohom, vyznať ho, poďakovať Pánovi Ježišovi za zástupnú smrť na potupnom golgotskom kríži, poprosiť Ho, aby sa stal mojím osobným Záchrancom a Pánom. V okamihu takejto úprimnej, azda prvej modlitby v živote, nastáva nové narodenie do rodiny Božích detí, nastáva nový život, nové perspektívy. Takéto nové narodenie želáme každému z nás.

Novonarodený, obrátený človek dostáva nové srdce a nového ducha. Lepšie povedané s veľkým D, Ducha Svätého (Ez 36,26). Slová z Písma sa sčce týkajú obnovy Izraela, ale plne sa vzťahujú aj na vnútorný stav človeka po prijatí Pána Ježiša Krista za svojho Spasiteľa a Pána. Nové srdce znamená novú myseľ. Takýto človek sa snaží o čistý život, pôsobí okolo seba zmierenie a pokoj, je trpezlivý, aktívny, pracovitý. Žije predovšetkým pre nového Pána a budúcnosť s Ním v nebeskej vlasti.

Nový človek prežíva aj nové a nové spasenie (Ž 74,12). Záchranu v bojoch so Satanom, zlým svetom a telom. Nová cesta nie je vystlaná ružami. Je to často cesta posypaná trnami. Prichádzajú boje zvonku i zvnútra. Ale veriaci človek má mocné zbrane: Božie slovo a modlitbu. Pán Boh pripravuje pre svojich novú a novú spásu. Nuž, čoho by sme sa mali báť aj v nových podmienkach štátnych či ekonomických? Pán Boh je s nami a bude s nami, dá nám aj v novom období novú a novú spásu.

V našom živote hrá veľkú úlohu pieseň. Ludové porekadlo hovorí: Koho chlieb ješ, toho pieseň spievaj. Platí to aj pre nového človeka, kresťana. Žalmista hovorí: "... dal do mojich úst novú pieseň..." (Ž 40,4). Je to úžasná Božia milosť, že uprostred piesní tohoto sveta, ktoré pričasto drásajú srdce i uši, môžeme spievať nové, radostné, oslavné a po-

vzbudzujúce duchovné piesne. Nedajme si ich pokaziť vplyvom sveta aj na tomto poli. Tešíme sa, že raz budeme spievať novú pieseň v nebi (Zj 14,3). Tá doba je veľmi blízko. Možno nastane už v tomto roku. Naladme si hlasy, bratia a sestry, budeme ich potrebovať.

Pán Boh pripravuje pre svojich nové nebo a novú zem (2Pt 3,13). Nemáme predstavy, aká to bude zem, aké to budú nebesia, veríme však, že to bude čosi nevýslovne krásne. Keď už na tejto zemi je toľko pozoruhodných krás, koľko ich bude tam! Teraz je však čas prípravy žiť v týchto nových, sľúbených priestoroch. Nové nebo a nová zem je len pre nových ľudí, obmytých krvou Pána Ježiša Krista, denne sa očisťujúcich a žijúcich v úzkom spoločenstve s Otcom, Synom i navzájom so spoluvykúpenými vo Svätom Duchu.

Apoštol Pavol píše do Korintu: "... drevne pominulo, hľa, všetko je nové..." (2K 5,17). Máme tu nové narodenia, máme tu nový život, novú nádej, máme tu nové prejavy Božej milosti a lásky, ale toho istého Boha a Pána Ježiša Krista. On bude s nami, nech by prišlo čokoľvek. V tom je naša istota i zdroj novej piesne, ktorú azda čoskoro zaspievame v novej vlasti. Nech nás odznovu sprevádza Božie požehnanie. -jk

Děkujeme za všechno!

Nezapomínejme byť Pánu vděční za každou radost, kterou nám v životě připraví. Buďme vděční i v tom případě, procházíme-li zkouškami. Bůh vyžaduje naši vděčnost za všech okolností. Má pro nás zásobu požehnaní, jsme-li Mu vděční i v dobách, kdy se nám vede nejhůř. Od jedné prohry ke druhé se potácí člověk, který si nepřestává stěžovat. Židé, které Bůh vysvobodil z egyptského otroctví, byli se svým osudem přece jen nespokojeni a bez přestání bědovali. Jaký div, že se pak museli čtyřicet let trmáčet po poušti? Bůh od nás vyžaduje a očekává poslušnost a velebení Svého jména. Uctíváním Božho jména lze potlačit i tak destruktivní moc, jakou je strach. Chváľíme-li Boha, vyvede nás bezpečně i z těch největších temností na světlo. Chce však naši důvěru! Buďme mu proto vděční a oslavujme Ho, i když nás nechává procházet utrpením!

Trpělivě vyčkávejme, až sám zasáhne. Chválení Boha nám přinese konečné vítězství (2Pa 20). Bůh pro nás připravuje zázrak, který nás naplní úžasem a obdivem! Chce pro nás vždy jen to nejlepší. Věnujme Mu proto, počínajíc dneškem, bezvýhradnou důvěru. Svěťme Mu celý svůj život, buďme Ho poslušni a chvalme Jej! Zítra by mohlo být třeba už pozdě.

Dr. J. M.

*Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista,
Otec milosrdenství a Bůh veškeré útěchy!
On nás potěšuje v každém soužení, abychom i my mohli těšit ty,
kteří jsou v jakékoli tísní, tou útěchou,
jaké se nám samým dostává od Boha.*

2. Korintským 1,3-4

KOREA - konfucianismus kontra křesťanství

Jistě jste už někde toto jméno slyšeli. Kde ale? Konfucius, nebyl to... není to?

Konfucius neboli Kung-Futzu byl čínský úředník, žijící v letech 551 - 479 př. Kr. a jeho hlavní zájem se soustředil na vzájemné vztahy mezi lidmi.

Konfucius začíná své učení požadavkem vést život směřující k dokonalosti lidstva. Jeho žádostí je, aby se muži a ženy ve světě zdokonalovali. Jinými slovy - svět má být svatý. Konečným ideálem konfucianismu je způsob života, plně sloužícího společnosti.

Součástí jeho učení je uctívání předků. Rodiče a starší rodů mají být uctíváni již za svého života. Toto uctívání jde tak daleko, že jakákoliv rozhodnutí, závěry a úvahy jsou provedeny jen tehdy, je-li evidentní souhlas rodových stařešinů. Uctívá bázeň zůstává i po smrti.

Mezi Konfuciem a současností leží více než 2500 let. 2500 let, ve kterých se uchovala tradice. I v hlavách starších sborů, jak ukazuje Johanna Malpricht.

Ve dnech od 10.-12. září se konal svátek měsíce a žně. Polovice Koreje je na cestách, aby se sešli ve "velkém domě". Přitom "velký dům" není fotbalový stadion nebo aréna, nýbrž jenom dům rodových stařešinů. Tam se vlastní svátek vlastně odbyvá, často ještě ve spojení s oběťmi předků. Věřící se sice neúčastní obětních obřadů, ale v rodové společnosti se uskutečňuje konfuciánské myšlení, dominantní postavení starších a mužů. Na slavnostech se předávají staré zvyky, jako by byly něčím neutrálním. Jejich vliv nezůstává stát před dvěma sborů.

Tuto potíž by měl vysvětlit malý příklad. Dlouho bránil jeden starší bratr v jednom velkoměstě založení dalšího sboru mimo jeho. Nakonec k založení nového sboru došlo a dnes je to velmi živý sbor. Před třemi lety vznikl třetí sbor, který stále roste. Teď se ale pokouší vůdce druhého sboru, kterému je kolem padesátky, působit dominantně ve třetím sboru. Očekává, že se vedoucí bratr tohoto sboru vždy přihlásí při rozhodování a že si u něho vyžádá souhlas. A to jen proto, že je tento bratr o 10 let starší než on. Často slyším nářkat si na tento stav korejské křesťany.

Při takových bolestných zkušenostech ve mně stoupá hněv. Ale Pán mi ukázal, jak je to neúčinné, a já směla zakusit odpuštění. Dal mi také poznat, jaké otrocké jho je toto prastaré kulturní filosofické dědictví. Sám se z něho nikdo nevysvobodí. Od chvíle, kdy jsem si to uvědomila, mohu celé toto břemeno svěřit Bohu a považovat za své poslání prosby za ně (viz 1Pt 3,9). "Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců, nebyli vykoupeni pomfítelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převzácnou krví Kristovou" (1Pt 1,18.19). Potřebuji však naléhavě spolomodlitebnsky, kteří podobně jako Aron a Hur přispěli ke konečnému vítězství. Toužím po vítězství Páně, protože staré svazky často brání tomu, aby Boží slovo proniklo až do srdce.

Jsou však i překážky jiného druhu. V srpnu byl bratr O. J. Gibson z USA v Koreji a měl na mnoha místech přednášky na nejrůznější témata. Přicházela spousta hostů. Když jsem jednomu z hostů řekla, jak jsem vděčná za tyto dobré přednášky, řekl: "No jo, je to stále stejné. Jedním uchem to jde tam, párkrát to prolítne hlavou a druhým zase ven." Přála bych si ze srdce, aby Boží slovo překonalo i tyto překážky. Kdo se chce modlit se mnou?

Johanna Malpricht, Soul

OPUSTENÝ

"A keď bol večer, bol tam sám." (Mt 14,23)

Aj keď prišiel Pán Ježiš ku všetkým ľuďom sveta, nebolo zriedkavosťou, že bol sám. I teraz. Po rozpustení zástupov vychádza osobitne na vrch modliť sa. Je sám, a v tejto samote sa v obecenstve so svojím Otcom pripravuje na blížiaci sa okamžik vrcholnej samoty a opustenosti. Je charakteristické, že je večer - tma. Jeho poslaním na tejto zemi bolo bojovať s bývalým svetlonošom, ktorý však v rozpore so svojím pôvodným poslaním - žiť vo svetle Božej lásky, upadá pre neposlušnosť do duchovnej tmy. Ľudia "sedeli v tme a v tóni smrti, spútaní biedou a železom, preto že odporovali rečiam silného Boha a opovrhli radou Najvyššieho, a preto zohol ich srdce trápením, klesli a nebolo toho, kto by bol pomohol" (Ž 107,10-12). Božie slovo nám tu jednoznačne poukazuje na dôvod, prečo ľudstvo sedelo vo tme a bolo zahalené tónou smrti. Prečo bolo spútané biedou a okovami hriechu - pre odpor rečiam Boha a opovrhnutie jeho radou. "A Hospodin Boh prikázal človekovi a riekol: Z ktoréhokoľvek stromu rajského budeš jesť, ale zo stromu vedenia dobrého a zlého nebudeš jesť, lebo v deň, v ktorý by si jedol z neho, istotne zomrieš... a tak vzala z jeho ovocia a jedla a dala spolu i svojmu mužovi a jedol." (1M 2,1-17; 3,6) Rada nie je poslúchnutá a človek dáva vo svojom srdci miesto tme. Toho, ktorý je život, nahradzuje tým, ktorý je vrah (J 8,44). Namiesto lásky si volá lež a nenávisť. Keďže tento stav postihol celé ľudstvo, je opodstatnené konštatovanie citovaného Ž 107: "...nebolo toho, kto by pomohol".

Áký to kontrast medzi opísaným stavom človeka a Pánom Ježišom Kristom. On nikdy neodporoval rečiam silného Boha. Slová ako: "Hľa, tu som, pošli mňa" (Iz 6,8), iste právom vzťahujeme práve na neho. On bol jediný, kto mohol pomôcť. On - Svetlo. On, ktorý "sa ukázal tým, ktorí sedia vo tme a v tóni smrti" (L 1,79a). Nestačilo však len to, aby sa ukázal ako svetlo. Bolo potrebné, aby toto svetlo porazilo tmu. Aby tak, ako vychádzajúce slnko odstraňuje tmu, aj On porazil a "rozdrtil hlavu" (1M 3,15) tomu, ktorý je strojcom tmy v ľudskom živote. Vďaka Bohu za to, že sa tak naozaj stalo. Že aj keď moc tmy bola veľká, predsa svetlo nezadržala (J 1,5). Ale za akú nesmiernu cenu!

Pán Ježiš sa po modlitbe osamote ukazuje učeníkom uprostred mora. Je vystrojený vykonať pre nich v danej chvíli to najdôležitejšie. Zachrániť ich životy. Je tmavá noc, fúka odporový vietor a loď s učeníkmi je zmietaná vlnami. Vstupom Pána do lode vietor utíchol a oni sa mu klaňajú a hovoria: "Si naozaj Syn Boží" (Mt 14,23-33). Ak ho mali učeníci poznať ako svojho záchrancu, musel "vstúpiť" do tmy noci. Jeho príchod k nim ale znamenal len odstránenie nebezpečenstva ohrozenia života a strachu z tmy vyvolanej prirodzeným nedostatkom svetla. Pán Ježiš Kristus však prišiel odstrániť hrozbu večného zahynutia. A za tým cieľom musel zlikvidovať moc toho, ktorý na ceste do tohoto zahynutia ľudí držal.

Golgota. Tento vrch v nás vyvoláva rôzne obrazy. Ten pre nás najdôležitejší ukazuje Golgotu ako miesto rozhodujúceho zápasu všetkých dejín. Zápasu o človeka. Je to miesto stretu dvoch proti sebe stojacich mocností usilujúcich získať človeka pre seba. Kým jednej strane ide o prinavrátanie slobody a tým i o večný život, druhá strana chce za každú cenu udržať svoje panstvo a tým i priviesť ľudstvo do záhuby. Z toho vyplýva, že niet

možnosti "podpísania" prímeria či prijatia kompromisu. Zo zápasu musí teda vyjsť jednoznačný víťaz. Kto to bude? Prehodnoťme silu obidvoch strán. Ríšu zla zastupuje jej vodca, boh tohoto sveta (2K 4,4). Spolu s ním je tu celé jeho vojsko zlých duchovných bytostí a veľký zástup rozvášneného a krvilačného ľudu. Sú tu aj výborne vycvičení rímski vojaci. Kto stojí proti nim? (Aký to paradox: veď bude bojovať aj za ľudí stojacich proti nemu.) Je to muž, na ktorom nebolo vidieť toho, pre čo by ho boli Iudia bývali žiadostivi (Iz 53,2). Namiesto brnenia je odiaty rúchom potupy (resp. nie je odiaty vôbec), miesto pre bojovú prilbu zaujala trňová koruna, ruky nedržia meč či kopiu. Sú prázdne. Zato srdce je naplnené láskou k väzneným a poslušnosťou pre zverenú úlohu. On jediný môže bojovať proti zlu. On jediný stojí teraz na strane Božej spravodlivosti. Všetci ostatní totiž stoja na druhej strane, zlo a nespravodlivosť sú im prirodzené. Obstojí? Nepodľahne takej presile? A ako sa vlastne k boju pripravil? Pred časom si tento muž začal získavať prívržencov. Bolo ich len niekoľko. A aj týchto pár mužov necvičil na profesionálnych bojovníkov nenávidiacich svojich nepriateľov. Práve naopak. Pri jednom "cvičení" otvoriac svoje ústa učil ich o tom, kto sú blahoslavení. Okrem iného vyzdvihuje tichosť, lačnenie a žíznenie po spravodlivosti, milosrdenstvo, pôsobenie pokoja či nechať sa prenasledovať a hovoriť ľživo o sebe (Mt 5,1-12). Môže obstáť takáto "armáda"? A aj tento malý okruh prívržencov sa pred bojom zužuje vo chvíli, keď jeden z nich prijme peniaze zradu a hľadá príležitosť túto zradu aj uskutočniť. Má vôbec Ježiš čo i len najmenšiu šancu na úspech vďaka dokonca, že keď príde ich "hodina a moc temnosti" (L 22,53b), opustí ho i zbytok prívržencov? Veď sám predpovedal, že sa naplní na ňom: "*Budem biť pastiera a rozpráchnu sa ovce stáda*" (Mt 26,31). Sú tu sice sľuby ako: "*Ani keby som mal s tebou zomrieť, nikdy ťa nezapriem,*" ale výsledok bol celkom iný. "*Vtedy ho opustili všetci učeníci a utiekli.*" (Mt 26,56) Než však k tomu prišlo, urobil Ježiš z ľudského hľadiska niekoľko "strategických chýb" v príprave na boj. Namiesto zvolania zástupu tých, ktorí pocítili Jeho moc pri nasýtení z mála chlebov a rýb, pri uzdraveniach či dokonca vzkrieseníu z mŕtvych, odchádza v rozhodujúcich chvíľach na miesto zvané Getsemane. On, ktorého chceli urobiť kráľom, sa vzdáva prívržencov a odchádza do samoty. Čo sa tu odohráva? Pán Ježiš sa modlí k svojmu Otcovi. Využíva poslednú možnosť pred bojom z mocnosťami temnosti, aby načerpal vnútornú silu od toho, ktorý je sám v sebe Svetlo a aby ho potom dobre prezentoval v zápase. V tme getsemanskej záhrady zväzda Ježiš ťažký zápas. Rmúti sa a veľmi teskní, jeho duša je smutná až na smrť, pot akoby kvapky krvi. Iste sa nedivíme, že v takomto stave prosí Otca: "*Ak je možné nech odíde odo mňa tento kalich, avšak nie ako ja chcem ale ako ty.*" (Mt 26,39) A Otcova vôľa bola, aby kalich utrpenia vypil. Preto, aby sme ho nemuseli piť my. Preto vstáva od modlitby a ide v ústrety tým, ktorí ho prišli zajať. Po stretnutí s nimi namiesto povzbudzovania svojich do boja (veď ak je tu odvaha odňať ucho sluhovi najvyššieho kňaza, snáď by padla aj nejaká nepriateľská hlava), povedal Ježiš: "*Daj svoj meč späť na svoje miesto, lebo všetci, ktorí berú meč, mečom zahynú. Alebo či myslíš, že nemôžem teraz poprosiť svojho Otca a dal by mi k boku viac než dvanásť legionov anjelov?*" A tak si asi učeníci hovorili medzi sebou: "O čo tu teda vlastne ide? Všetci ako sa obránia a zvíťazia, keď nebudeme bojovať a nepríjmeme pomoc? A tak radšej utekajme, pokiaľ je čas" - a utiekli. Jeden však zostal. Nie učeník, ale majster. Nevyužil predtým chvíľu k úteku, keď nezatajil seba povediac čate vojska "Ja som" a oni postúpili naspäť a padli na zem. A nevyužíva ani šancu bežať teraz s učeníkmi. Ostáva v dosahu svetla fackiel a nehľadá tmou záhrady. Akoby sa aj

v tomto malo naplniť spomínané, že tma svetlo nepohltila, že On ako Svetlo sa nespoľčí s tmou pre svoju záchranu. Naopak! Veď prišiel tmou poraziť a odstrániť. Preto pred jej služobníkmi neuteká, ale druhý raz im hovorí, že je ten, ktorého hľadajú. "*A oni zajmúc Ježiša odvedli ho ku Kaifášovi, najvyššiemu kňazovi, kde sa boli zišli zákoníci a starší.*" (Mt 26,57) Noc a jej dramatické udalosti pokračujú. Celý cirkevný snem hľadá falošné svedectvo (keďže pravého niet) proti Ježišovi. Ale nenašli. Napriek tomu rozsudok znie: Vinný je smrti. Potom je odvedený k rímskemu miestodržiteľovi Pilátovi, aby on potvrdil ich mienku a dal vykonať rozsudok. Tak sa aj stalo. Pilát si umýva ruky so slovami: "*Som čistý krvi tohoto spravodlivého.*" A tohoto spravodlivého dal zbičovať a ukrižovať. Teraz už nič nebránilo tomu, aby dramatický boj medzi dobrom a zlom, svetlom a tmou, láskou a ukrutnosťou mohol prebehnúť. Koná sa však bez akýchkoľvek pravidiel. Už sme spomínali, že na jednej strane je presila davu a na druhej opustený muž, ktorý z kríža vidí len zďaleka jeho utrpenie pozorujúcich nasledovníkov, ktorí radšej ani nevyjadrujú svoje sympatie a príslušnosť k nemu. A akoby tej samoty nebolo dosť, "*zvolal Ježiš veľkým hlasom a povedal: Éli, Éli, lama zabachtani?! To je: Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil?*" (Mt 27,46)

Božie slovo nám ďalej podáva správu, že pri ukrižovaní povstala tma na celej zemi. Trvala od šiestej do deviatej hodiny (Mk 15,33). Aj v tomto akoby sme videli víťazstvo moci temnosti. Keď však o deviatej hodine zvolal Pán Ježiš otázku, prečo ho Boh opustil, tma prestala. Žeby teda predsa nebola porážka Ježiša tak jednoznačná, keď tma ustupuje? Nie! Zvolajúc "Dokonané je" vypustil dušu a boj bol dobojovaný. S akým výsledkom? Ako sa to dalo predpokladať - porážkou. Jeho telo bolo večer sňaté z kríža a položené do hrobu. Otvor hrobu bol privalený veľkým kameňom a zapečatený. Tak teda skončil nerovný boj "svetla a tmy". Lebo síce "*svetlo prišlo na svet, ale ľudia viacej milovali tmou, lebo ich skutky boli zlé*" (J 3,19). Preto sa v boji so svetlom dali na stranu tmy.

Avšak vďaka Bohu takýto záver by sme mohli urobiť my. Satan a jeho spoločníci sa tešili, že je koniec. Ale ani zďaleka nebol. Rozhodujúci bol na to všetko názor zvrchovaného Boha. A ten bol jednoznačný. Ten všetkými opustený muž, Syn Boží v tele syna človeka zvíťazil a na hlavu porazil Satana. Ako je to možné? Lebo do posledného bodu vykonal Božiu vôľu. Dôkaz? Keď prišli ženy k hrobu s cieľom nabalzamovať telo Pána Ježiša, našli kameň odvalený a hrob prázdny. A dostalo sa im v prekvapení či bezradnosti svedectvo: "*Čo hľadáte živého medzi mŕtvymi? Niet ho tu, ale vstal.*" (L 24) V to ráno, prvého dňa týždňa, i keď bolo ešte hlboko za svitu, zažiarilo svetlo Božej lásky nesmiernou intenzitou. Pán vstal z hrobu a oprostý bolestí smrti zapálil svetlo večného života v srdciach tých, ktorí v neho uverili. A toto svetlo zapaluje dodnes. Golgota bola teda v skutočnosti miestom triumfu svetla nad tmou, lásky nad zlobou. A nie naopak.

Pán Ježiš podstúpil dobrovoľne všetku spomínanú opustenosť, pretože Mu nikto nemohol pomôcť v jeho diele nášho vykúpenia. Vzdal sa teda sám seba, aby sme my mohli byť zachránení a vo večnosti nemuseli byť opustení Bohom. Kým ľudská osamelosť v našom živote vedie k depesiám a negatívnym výsledkom, u Nebo poslúžila k niečomu nesmierne pozitívnemu a radostnému. K vytvoreniu jedinečného spoločenstva - Cirkvi. V tomto zväzku už Pán nie je opustený. Má navždy svoj drahý kúpený ľud, za ktorý položil svoj vlastný život. A tento jeho ľud zase nikdy nepocíti samotu. Máme jeden druhého, bratov a sestry. Máme však hlavne toho, ktorý nám zasľúbil: "*Neopustím vás, aby ste boli sirotami.*" (J 14,18) "*A hľa, ja som s vami po všetky dni...*" (Mt 28,20)

Můj dlouhý proces tápání a hledání smyslu života se vytvářel cestou s mnoha extrémy. Rád jsem si nasazoval lašku velmi vysoko. Mým heslem bylo být buď první nebo poslední. V duchovní oblasti bylo pro mne největší překážkou se pokoušet. Ve všem jsem chtěl mít logickou představu, chtěl jsem vše pochopit rozumem. Co jsem nechápal, to jsem považoval za bezvýznamné a mně nic neříkající. I když jsem byl od útlého mládí veden svou maminkou, horlivou katoličkou, k její víře, přece již asi v 10 až 11 letech jsem přestal věřit v Boží existenci. Viděl jsem ve všem formalnost a podvod, kdy Božím jménem bylo tolik věcí zneužíváno a zneužito. Začal jsem žít podle svých představ a vytvářet si svou vlastní filosofii. Rodiče se začali přesvědčovat, že začínám žít dvojitým životem. Mně to ovšem vyhovovalo. Chtěl jsem se i mimo školu věnovat aktivně sportu, který pro mne byl vždy největším potěšením a koníčkem, ač mi byl rodiči zakázán (asi věděli proč).

Když jsem se dostal z dohledu rodičů, bylo to, jako bych se utrhł z řetězu. Často jsem vymýšlel hazardní sportovní sázky o peníze, které jsem pak okamžitě utratil s kamarády. Byl jsem iniciátorem extrémů, od půjčování motocyklů až po auta včetně haváří.

Jedna z posledních byla přímo zázrak, kdy jsme s kamarádem vyvázli bez oděrky, i když auto bylo sešrotováno. Protože jsem

ještě byl nezletilý, nesli následky opět rodiče.

Jediné, co bylo snad pozitivní, bylo, že jsem nenáviděl, když někdo silněji ubližoval slabšímu. Ale i to jsem řešil po svém a obvykle to také mívalo negativní dopady.

S Boží milostí jsem se setkal zvláštním způsobem,

a to tak, že mi Pán Bůh musel ukázat mou naprostou bezmocnost. Poprvé to bylo za vojenské základní služby. Jako staršina baterie jsem organizoval vojenský transport z Dubnice nad Váhom na ostré střelby do Kežmarku. Následkem vyčerpání jsem dostal těžký infekční zápal mozkových blan. Bylo to v roce 1954, kdy byl penicilin vzácností. Většina těch, kdo takto onemocněli, zemřeli. Po převozu do nemocnice v Levoči jsem si uvědomil svou naprostou bezmocnost a pocítil výčitky svědomí vůči svým rodičům. Můj zdravotní stav byl zcela beznadějný. Rodiče dostali telegram, aby okamžitě přijeli do nemocnice. Tam jim řekli, aby se smířili s mým úmrtím. Přesto však Pán Bůh zasáhl a nedopustil, abych zemřel. I když jsem určitý čas po této těžké nemoci měl problémy s chůzí, mluvením a zvláště s pamětí, Boží láska mne uzdravila.

Po návratu do civilního života jsem se vrátil k dívce, kterou jsem těsně před vojnou poznal na Valašsku v Hodslavicích. Tu jsem si pak vzal a je dodnes mou moudrou manželkou.

Když jsme se tedy šťastně vzali, bylo naší touhou mít v první řadě dítě, abychom mohli prožívat plnost manželství. Ale toto naše největší přání bylo ohroženo. To byla pro mne největší rána, která mne vedla k hledání Boha. Tu jsem podruhé poznal svou bezmocnost. Moje sebevědomí, které mne vždy přesvědčovalo, že se musím

z každé nepříjemné situace dostat, se zhroutilo. Když jsem si uvědomil, že nebudeme mít dítě, byl jsem nesmírně dotčen. To bylo totiž v mém srdci velmi choulostivé místo, které znal jen Bůh. V takovém stavu jsem volal k neznámému Bohu. Volal jsem tenkrát: "Jsi-li nějaký Bůh, tak mě, prosím Tě, vyslyš." Tato jednověťá modlitba byla v mém srdci prosáklá pokorou a pokáním. A já jsem získal naprostou jistotu, že se tak stane. Nedovedu to nikomu vysvětlit. S tímto radostným poselstvím, že se tak stane, jsem běžel do přízemí za manželkou. A také se tak stalo, během měsíce se nám to potvrdilo.

Od té doby jsem věděl, že Bůh existuje, ale nebylo mi jasné, kde je pravda, když je tolik denominací, náboženství a ideologií. Navíc jsem předtím četl spoustu knih, které mne velmi zaujaly, od mystiky přes Kavkovu experimentální psychologii, řecké filosofy až po okultní vědy aniž bych si uvědomoval, že jsem byl vtažen do oblasti démonské moci. Toužil jsem však z této spleti náboženských a filosofických učení i polopравd najít východisko. Proto jsem znovu volal k Bohu (o jehož existenci jsem už nepochyboval), ať mi ukáže cestu k poznání skutečné pravdy. Najednou se ve mně zrodila myšlenka, že dotknou-li se těchto knih, které jsem měl na skřínce vedle sebe, a začne-li zároveň má vyprošená tvrdě spící dceruška v sousední místnosti plakat, že je mám spálit. A skutečně, jakmile jsem položil ruku na tyto knihy, ozval se pláč a křik a já pochopil, že to musím učinit.

V tu dobu mi k mému překvapení začal vyprávět o Pánu Ježíši můj přítel z mládí M. K. Daroval mi Kralickou bibli a pozval mne do křesťanského shromáždění. Byl

jsem překvapen, kam chodí, nevěděl jsem to. Je zajímavé, že až po dlouhé době přátelství mi začal právě v tuto dobu vyprávět o Pánu Ježíši a pozval mne do sboru. O jeho existenci jsem věděl, ale považoval jsem jeho příslušníky za nějaké sektáře. Když jsem ale dostal pozvání od svého přítele, kterého jsem si velmi vážil pro příkladný život, dospěl jsem k názoru, že jsou-li ostatní jako on, že to nemohou být sektáři. Přijal jsem pozvání. Při první návštěvě jsem poznal svůj pohanský způsob života. Pak mne Boží slovo oslovilo jako hříšníka, přestože svět, ve kterém jsem byl tolikrát zklamán, mě stále přitahoval. Křesťanům jsem záviděl jejich víru. Fascinovala mě jejich jistota a jasné svědectví. Později se nám s manželkou začal s neobvyklou trpělivostí věnovat br. Rodowski. Musel zpočátku snášet mé světské zvyklosti.

Při návštěvách shromáždění mi dělalo největší potíže přijímání Božího slova vírou bez výhrad. Teprve po delší době jsem pochopil, že víra je dar od Boha. I když se někdo může vmlouvat, že tento dar nedostal, a že proto není schopen věřit, je to nesmysl. Tak jsem se vmlouval i já. Tak se vmlouvá lidská pýcha spoléhající se na své mylné představy. Ale Pán Bůh zná upřímné toužící srdce a každému toužícímu po pravdě dá víru, která přijímá bez výhrad Boží slovo. Tak jsem i já přijal dar spasení a jistotu, že mi Pán Bůh odpustil pro oběť Kristovu.

V Boží bázni chci přijímat vše, co nám Pán Bůh dává, učit se vděčnosti a tvrdit jako mnozí věřící, že divy Boží lásky zjevené v Kristu jsou i v 20. století. Děkuji Pánu i za věřící manželku, věřící dceru s manželem i vnoučaty.

Zdeněk Filípek

Ak naozaj poznáš Krista, budeš mať záujem, aby Ho poznali aj iní.

Pre Krista '93

To bol oficiálny názov azda najväčšej evanjelizácie v histórii. O čo ide? Svetoznámy evanjelista Billy Graham a jeho team z Misie sveta pripravili pre Európu, Áziu a Severnú Afriku nevšedný zážitok. 18. - 21. marca 1993 v nemeckom Essene sa konali evanjelizačné mítingy, ktoré sa prostredníctvom satelitu prenášali na vyše 1000 miest v spomínaných častiach sveta. Vysielalo sa do vyše 50 krajín v 43 jazykoch. Večer čo večer počet priamych účastníkov presahoval kapacitné možnosti hál a štadiónov a tiesnilo sa ich tam asi 1 200 000. Ťažko povedať, koľkí z nich sa naozaj obrátili k Pánovi Ježišovi. Odhaduje sa, že asi 10 %. Kiežby to bola pravda!

Na Slovensku sa konali evanjelizačné zhromaždenia v jedenástich mestách: Bratislava, Komárno, Nitra, Nové Mesto n/V, Žilina, Banská Bystrica, Lučenec, Poprad, Košice, Prešov a Michalovce. Pre našich rodákov v bývalej Juhoslávii sme pripravili satelitný príjem v Báčskom Petrovci, kde v kinosále pre 350 ľudí bolo každý večer vyše 700 účastníkov.

Mnohé svedectvá sú úžasné: Pre Pána Ježiša Krista ako osobného Záchrancu a Pána sa rozhodli alkoholicy, satanisti, ľudia spútaní drogami, bývalí väzni. Prevažovali medzi nimi ľudia vo veku 15-30 rokov, čo je iste radostné. Ale pred veľkým premietacím plátnom v bratislavskom Istropolis, kde každý večer bolo viac ako 1300 ľudí, som sa stretol aj s mojou vyše 70 ročnou triednou učiteľkou ešte zo strednej školy v Kráľovoch pri Nitre. Poznala ma po toľkých rokoch a prišla dopredu na výzvu Billyho Grahama...

jk

LIDSKÁ DUŠE - MOC DRAHÁ VĚC?

Nejednou se setkáváme s názorem: Stojí za to vynaložit tak obrovské finanční náklady, tolik času a úsilí na evangelizační akce? Je to rentabilní? Je zisk úměrný námaze? - Tak počítá chladný rozum.

Ptejme se tedy: Jakou má vlastně cenu lidská duše? Havarované vozidlo často nestojí za to vyprošovat ze strže, vyhořelý dům nestojí za opravu. A havarovaný, mravně zkažený člověk? Má nějakou cenu? Stojí za to složit kauci na př. 300 000 Kč za propuštění člověka, který se dopustil závažného trestného činu? - Sotva.

Odpověď na otázku, jakou má cenu lidská duše pro Boha, nalézáme v KRÍŽI. Nám se jeví nerentabilní a pochybné se zaručit za přestupníka zákona. Bůh dává za hříšníka život svého jediného Syna Ježíše Krista. Soudí a posílá jej na smrt - za nás!

Bible popisuje (4M 21; J 3) důsledek reptání lidu proti Bohu a Mojžíšovi. Bůh jej soudí. Lidé umírají následkem uštknutí jedovatými hady. Když pak činí pokání a prosí o osvobození, Bůh nařizuje Mojžíšovi, aby zpodobněním hada připevnil na vysokou tyč. Tak "povýšený" had byl viditelný z každého místa tábora. Kdo věděl, že umírá následkem jedu v těle, měl pohlédnout na měděného hada a zůstal živ. Zde stojíme u principu spasení z víry.

Evangelium při nedávné akci PRO CHRIST 93 se zvěstovalo výjimečným způsobem, poprvé přes satelit. Prostřednictvím družice "zavěšené" několik desítek tisíc km nad zemí bylo zvěstováno evangelium Kristovo. Zvěst o kříži byla "povýšena" a viditelná v celé Evropě (od Španělska až po Rusko, od Severního moře až po Středozemní). Kříž byl "na dohled" a "na doslech" všem, kteří odcizení od Boha hynou v nevěře a hříchu. Připojíme-li skutečnost, že TWR, HCJB a jiné rozhlasové stanice pokrývají dnes již téměř celou zem, završuje se naplnění proroctví, že evangelium bude kázáno po všem světě (Mt 24).

Takto "povýšený" kříž Pána Ježíše Krista ještě nikdy nebyl. Je to dějinná událost, zážrak techniky z Boží milosti.

My nejsme ochotni se zaručit peněžitou zárukou (kaucí) za bližního; Bůh dává za nás svého Syna. Cení duši člověka nad celý svět. V zájmu naší záchrany "ani vlastního Syna neušetřil, ale za nás všechny jej vydal, aby nám s ním daroval všechno" (Ř 8,32). "Syn člověka musí být povýšen (ukřížován), aby každý, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný." (J 3,14-16)

Věřš-li, budeš žít!

-šek

Křesťania v Bielom dome?

Bolo by to iste úžasné. Americký prezident Bill Clinton i viceprezident Al Gore patria k Južnej baptistickej kresťanskej cirkvi. Na inauguráciu amerického prezidenta dostal zhodou okolností pozvánku aj jeden z bratov z Cirkvi bratskej v Bratislave Emil Komárik. Po návrate som sa ho opýtal, ako to všetko prebiehalo a čo si myslí o kresťanskom profile Billa Clintona. Tu je voľný záznam jeho odpovede:

Inaugurácia Billa Clintona bola veľkolepá udalosť. Úvodnú modlitbu mal evanjelista Billy Graham, ktorý patrí do rovnakého spoločenstva ako prezident. Samotné vystúpenie Billa Clintona bolo popretkávané citovaním Biblie. Z toho vyplýva, že je veľmi dobre zbehlý vo Svätom Písme. Či aj v praktickom živote dokáže svoje kresťanské presvedčenie, ukáže čas. Z toho, čo bolo známe o ňom doteraz vyplýva, že skôr patrí k akýmisi liberálnejším veriaciom a niektoré jeho názory okolo homosexuality, umelého prerušenia tehotenstva a iných otázok sú diskutabilné. Dr. Billy Graham mu chce súkromne povedať biblické a svoje predstavy o týchto veciach. Iná otázka je viceprezident Al Gore. Tento muž je od detstva angažovaný kresťanom v zborovom spoločenstve a všade svoju vieru dokazuje svedectvom i životom. Bude mať nesporne na Billa Clintona veľmi dobrý duchovný vplyv.

Posúdiť myšlienky a cesty človeka patrí Bohu. On vie o cestách aj amerického prezidenta a viceprezidenta. Sú blahoslavení, keď sa k Nemu utiekajú. Želáme si to aj my, v našich, žiaľ už formálne rozdelených krajinách.

-jk

Zase falošný Kristovia

30-ročný muž v Pakistane ešte v roku 1989 chválil Satanské verše od Salmana Rushdieho. O sebe vyhlásil: "Som Kristus. Boh je mojím otcom..." Najprv bol odsúdený na tri roky väzenia a potom na trest smrti.

Neslávne a tragicky skončil aj americký sektársky vodca Koresh, ktorý tiež o sebe tvrdil, že je Ježišom Kristom. Takmer 100 ľuďom, medzi ktorými boli aj deti, spôsobil smrť upálením. Písmo sa plní.

-jk

Zprávy ze sborů

Pripravujeme: Iste sa všetci pamätáte na krásne chvíle pri sledovaní satelitnej misie dr. Billyho **Grahama** z nemeckého Essenu, v marci 1993. Ešte stále bežia videomisie a mnohí majú z toho požehnanie. Koordinačný výbor na Slovensku pripravuje z tých dní publikáciu nie-čo vyše 100 stranovú, s množstvom faktov, svedectiev a farebných fotografií z Európy a zo Slovenska, pričom určitú časť venujeme aj českým mestám. Publikáciu s evanjelizačným zameraním by ste mali dostať do rúk ešte skôr, ako pôjdete na dovolenky a prázdniny, teda koncom júna 1993.

Zároveň ponúkame Živú Bibliu - Nový zákon v modernej slovenčine a tiež niekoľko nových kníh od B. Grahama. Bližšie informácie a ceny nabudúce.

Za redakciu jk

Ostrava. V únoru letošného roku prebehla v Ostrave týždenná biblická seminár, ktorý vedl bratr Jim Bird z Precept Ministries - USA. Zúčastnilo sa ho kolem 90 bratří a sester z obou republik. Tito účastníci semináře mohou nyní organizovat a vést biblické skupiny studia metodou O Slově doslovně. K tomuto studiu jsou k dispozici skripta v českém jazyce, a to: Filipským, 2. Timoteovi, Manželství a Příručka vedoucího. Skripta 2. Timoteovi slouží jako úvod do metody induktivního studia O Slově doslovně, Filipským je pomůckou k probírání celé knihy, Manželství je určeno mladým bratřím a sestrám, hodlajícím v budoucnu vstoupit do manželského stavu a Příručka je určena pro ty bratry a sestry, kteří vedou studijní skupinky. Tato skripta jsou vhodná i pro letní pobyty mládeže, pokud se však pobytu zúčastní ten, kdo absolvoval únorový seminář v Ostravě. Skripta si můžete objednat v redakci tohoto časopisu.

Vydavatelství A-ALEF informuje:

Po zdlouhavém vyřizování registrace nového názvu a formy vydavatelství (spol. s r.o.) je zde od 16. 4. nástupce Vydavatelství Křesťanských sborů. Zakladatelem a jediným členem společnosti jsou Křesťanské sbory, které zastupuje Mezisborová rada v Brně. Podrobněji jsme vás o ALEFU informovali v minulém čísle.

V I. čtvrtletí 1993 vyšly tyto publikace:

Svítlání spásy světa - Erich Sauer: jde o "procházku" starozákonními dějinami. Autor napsal tuto knihu v roce 1937, kdy byl ředitelem biblické školy ve Wiedenu. Vynikajícím způsobem odhaluje jednotlivé "věky" Božího jednání s člověkem, které vyústilo v příchodu Božího Syna na svět. Doporučujeme zejména sloužícím bratřím. Cena 49 Kč.

Petríček Petr a jiné povídky - Božena Jehličková: na 136 stránkách si můžete přečíst 24 povídek této známé autorky, která citlivým způsobem oslovuje dětskou duši na příbězích lidského života. Knížka je vhodná i pro používání v nedělních besídkách. Cena 45 Kč.

Načo Cirkev? - A. Kuen: tato z francouzštiny přeložená knížka (br. M. Koša) odpovídá na otázku: proč chodíme do shromáždění, proč máme mít obecenství v Církvi? Nestačí, že jsem spasen? Jaké je poslání Církve na tomto světě? Cena 25 Kč.

Chceme požádat zejména sbory, aby měly k dispozici alespoň po jedné knížce z těch, které v našem vydavatelství vyšly, aby si jak věřící, tak i přátelé mohli vybrat a objednat. Pokud se větší část skladovaných publikací nerozebere, další knížky vydávat nemůžeme.

I čtenáři ze Slovenska mohou si nadále u nás knihy objednávat, způsob úhrady je zajištěn. Každý, kdo od nás obdrží knížku, bude o něm informován. -jos

V zahmlenom ráne 19.1.1993 bol v spojení s automobilovou nehodou povolán Pánom života a smrti do nebeskej vlasti brat **Dušan KUČERA** z Nitry, vo veku 46 rokov. Ne pohrebnom zhromaždení bolo zdôraznené najmä to, že hoci Dušan mohol byť vynikajúcim športovcom, radšej si zvolil cestu služby Pánovi a ľuďom. Bol dôsledný a verný. Otec vdôv a sirôt sa iste postará o manželku Rút a synov Martina, Dušana a Andreja. "Na tom krásnom, druhom brehu" sa raz určite stretneme a budeme stále spolu. -jk

Dne 1.3.1993 si Pán života i smrti povolal do nebeského domova ve věku 84 let sestru **Františku SUROU** z Prlova. Jeden z bratří prlovského shromáždění na ni vzpomíná slovy: "Když jsem se před 43 lety dostal do Prlova, šla mezi nevěřícími lidmi v obci o ní tato pověst: ... s tou Fanuš se nemůžeš pustit do řeči, protože okamžitě svede řeč na toho svého Pána Ježíše ...". Byla známa svou hlubokou znalostí Písma, ale také tím, že se obětovala výchově dětí svého ovdovělého bratra. S milou sestrou jsme se rozloučili na hřbitově v Pozdřehově dne 6.3.1993. (r)

"Z utrpenia do radosti k Tebe Pane zalietam", tak si rada spievala a tak aj k Nemu navždy zaletela naša milovaná manželka, babička a sestra **Emilia Mikušová** r. Čížová vo veku nedožitých 67 rokov. Na poslednej ceste ju vypravujeme z domu smútku na cintorín v Púchove dňa 22.12.1992 o 13.00 hod." to je úryvok zo smútočného oznámenia. Ďalej citujem z kondolenčného dopisu:

"Drahá rodina Mikušova,

dostali jsme smutnou, a přece tak radostnou zprávu o vysvobození Vaší nejdraší - milé naší sestry Mikušové... Jsem velmi vděčný Pánu, že jsem dostal přfležitost při své kratičké návštěvě u Vás v Púchově - navštívit také Vaši drahou. Jaká to byla pro mne milost od Pána, těžko někdo pochopí!

Co všechno mluví Pán k srdci nás - u lože trpětele - na to nelze zapomenout! Vzal jsem právě u ní a od ní více než z nejvýznamnějších konferenčních kázání. Jaký je majestát trpětele, a jak naproti tomu se cítí nevděčný, hřšný a ubohý "těšitel" ve své strašné bezmocnosti - a jak právě tím víc musí cítit a vážit si - milovat toho trpětele v jeho ještě hroznější bezmocnosti, odkázaného na obsluhu. ... to je přece ta největší a nejvýznamnější služba, protože k ní je třeba velké a nesobecké lásky! Té nejlépe rozumí a ji ocení jen sám Pán Ježíš! Proto ji nemůže každému svěřit. ... vím, proč jste dovedli napsat tak vzácné svědectví na úmrtí oznámení! Je to nejhodnější vystižení památky vaší drahé, které může napsat do duše každého, kdo ji znal, jen Vaše láska!

Díky za nádhernou službu - tichou a trpětelkou - Vaší drahé, kterou nikdy nezapomenete, a nebude zapomenuta "v domě její a Vaší slávy". Tak, jako si ona ráda zpívala, zpíváme tu píseň radostné naděje i my - Žd 10,35-37; 1Te 4,13-18!"

P. M.

Z tlače sme sa dozvedeli, že v posledných aprílových dňoch odišiel do večnosti známy slovenský literárny dejateľ dr. Ján **Ormis**. Brata Ormisa a celú jeho rodinu si veľmi dobre pamätáme ako kresťana, ktorý mal v našom zbore plné obecenstvo pri Pánovej pamiatke. Mal už takmer 90 rokov, keď ho Pán povolal do svojej slávy. -jk

Motto: Najde se snad takový blázen, co rozsvítí svíci a potom ji postaví pod postel? Nebo pod kbelík? Jistě ne. Svíce je od toho, aby stála na stole a osvětlovala celou místnost.

V jednom městě stál dům. Byl obklopen malou zahradou a pěkně upravenými záhony. V tom domě žil člověk, který byl široko daleko znám jako podivín. Říkejme mu třeba pan Vohánka. Pana Vohánku znali především všichni prodavači elektrických lampiček. A to nejen v okrese, ale i v kraji, ba dokonce i ve velkých obchodních domech republiky. Pan Vohánka byl totiž vášnivým milovníkem lampiček. Měl jich doma stovky.

Možná řeknete: "Co na tom? Pán byl sběratelem. To je toho! U nás v sousedství jedna holka sbírá obaly od žvýkaček, vedle sused dokonce ptačí prka, jeho manželka svačínové ubrusky a můj dědeček známky...!"

Dobrá. To ale není všechno. Pan Vohánka byl zřejmě supersběratel. Protože pokaždé, když přinesl domů krabici s nápisem "Pozor, sklo!", běžel přes ulici do Domácích potřeb a tam koupil kbelík. Vážně. Plechový, pozinkovaný. Nebo z umělé hmoty z výrobního podniku Plastimat Liberec.

A aby těch záhad snad nebylo pro ubohé sousedy málo, tonul dům pana Vohánky večer co večer ve tmě. "A co je na tom divného?" namítnete. "Copak musí samotný člověk svítit po celém domě? Nestačí si někde v koutku rozsvítit maličkou lampičku a dost?" Kdepak, těch záhad nebylo dost. Stará paní Babáčková, tedy paní, co pracuje na poště u inkasa, informovala širokou sousedskou obec o zvýšení zálohy za elektrický proud, kterou pan Vomáčka platil. Tak, a co teď? Spotřeba proudu jako v malé fabrice a doma přítom tma.

Časem si však sousedé přece jen zvykli a hladina vzrušení se rozvířila jen tehdy, když si pan Vohánka nesl domů pod paží škatuli s visačkou "Tuzex". Až jednou...

Jistému panu Antonínu Mráčkovi v nočních hodinách došlo kafe. A protože to byla osoba družná a zcela nezaujatá, vydal se za susedem Vohánkou pro přátelskou výpomoc. Dotyčný podivín sice něco zavrčel o nevychovanosti páně Mráčka a o nočních mûrách, leč Antonín Mráček nedbal a vetřel se hbitě do domu. To, co spatřil, bylo nad jeho středoškolské chápání. Všude samé svítidlo samá lampička. Po zemi, stěně i po stole. A všechny rozsvícené. Jenomže... každá z nich byla pečlivě přiklopená kbelíkem. Jen škvírami prosvítalo tu a tam ven světlo. Právě tolik, aby člověk s bídou v domě nezakopl.

Mráček zcela zapomněl na původní účel své návštěvy. Jen překvapením vydechl: "Proč to?" A tu se mu dostalo odpovědi, kterou si potom několik týdnů stále opakoval, jsa obklopen pozornou péčí zaměstnanců psychiatrické léčebny: "To je moje světlo! S nikým se o něj nemám dělit. To tak, ještě zadarmo svítit druhým!"

Dnešní podivný příběh je u konce. Vlastně není. Protože těch Vohánků běhá po světě stále dost a dost. Vážně. Jsou i zde mezi námi. Ptáte se, jak to? Kdo totiž umí něco dobrého a prospěšného, kdo umí druhým lidem dělat dobře a nedělá to, kdo zná tajemství "dobrého slova", o kterém jsem vám zde vypravoval, a přitom podle něho nežije, je také jako pán, co své lampičky schovával pod kbelík. Náš život je takovou malou lampičkou. Světélkem. A má druhým kolem nás svítit dobrým příkladem. Pokud tomu tak není, jsme právě takoví pošetilci, jako pan Vohánka.